

HLAS NÁRODA

"Vy reprezentujete
ve svobodném světě vlast.
Vlast potřebuje lásku a pomoc.
Buďte svorní!"

Ien svorným Bůh požehnáva."
JOSEF KARDINÁL BERAN,
arcibiskup pražský.

(VOICE OF THE NATION)

Tel.: (312) 762-2044

Udržení českého vědomí, řeči
a novin v Americe žádá osobní
oběti a nadšené spolupráce
každého z nás.

Cena: 75 centů

Second Class Postage Paid at Chicago, Ill.

Return Postage guaranteed, Chicago, Ill. 60623

Roč. (Vol.) IX. — Číslo (No.) 47.

Sobota (Saturday) 17. 11. (November) 1984

HISTORICKÉ PRESIDENTSKÉ VOLBY V USA JSOU ZA NÁMI

Psát o jejich výsledcích v malém krajaňském týdeníku je sice téměř zbytečné, když hned v úterý 6. listopadu se nejen celé USA, ale i celý svět dozvěděl, že Američané si velkou většinou zvolili na další čtyři roky za svého presidenta republikána Ronalda Reagana s osvědčeným místopresidentem George Bushem.

Alespoň v kostce však našim čtenářům v cizině na všech kontinentech připomeneme, že kromě Distriktu of Columbia, v němž leží i hlavní federální město Spojených států s početným barevným obyvatelstvem a státu Minnesoty, odkud pochází Reaganův protikandidát americké Demokratické strany, president Reagan vyhrál ve všech zbývajících 49 státech. Když bylo včera v noci 6. listopadu spočítáno 82 procent všech platných odevzdaných hlasů president Reagan z nich obdržel 59 % (44,401,042) a jeho protikandidát Fritz Mondale s kandidátkou na místopresidentku Geraldine Ferrarovou obdržel 41 % (30,792,866) hlasů. Z tzv. „Electoral votes“ - (každý stát má jich určité množství podle počtu svého obyvatelstva, a když má presidentský kandidát v určitém státě většinu, dostane všechny „Electoral votes“ celého státu) - president Reagan jich obdržel celkem 525, zatímco Mondale jen 13. (D.C. má 3 Electoral votes, stát Minnesota 10.) V senátu si udrželi republikáni relativní většinu i když asi dva senátory ztratili, a v Kongresu (v Národním shromáždění) získají asi 13-14 nových mandátů. (Pozn. red.: V Chicagu teď máme právě po půlnoci, a všechny výsledky nejsou dosud známy a oči by chtěly už spát.)

Každopádně to nebude mít nově zvolený president R. Reagan zrovna lehké ani s novými kongresníky, protože demokraté si uchovali svou většinu jak v Kongresu tak mezi guvernéry jednotlivých států.

Co je však pro nás - exulanty z komunistických zemí, - kteří často kritizujeme rodilé Američany, že jsou politicky nevyspělí, že politice vůbec nerozumějí, že naprosto nevědí, jakým nebezpečím je mezinárodní komunismus i pro ně - opravdu důležité, je zdravý rozum většiny Američanů a také vděčná věrnost člověku, který jím za čtyři roky prakticky dokázal, že si dovede vyhledat schopné spolupracovníky, kteří jeho sledované cíle pro dobro USA, jejich obyvatel všech ras, národů a sociálních vrstev pochopili a se sportovním fair-play mu pomáhají jich dosáhnout.

Co to bylo před volbami a při volební kampani všelijakých kritik, výsměšků, nespravedlivých obvinění a dokonce i nehezských nadávek, co výhrůžných poukazů na vysoký národní dluh, na presidentovu necitelnost vůči chudým, na jeho nebezpečné zahrávání si s nukleární válkou, když se ani nesnaží vyjednávat se Sověty atd.!

Vyčítaly se Reaganovi samozřejmě také zbytečné oběti US marinů v libanonském Bejrútu, pomoc jeho administrace Salvadoru a obhájci svobody proti marxistickým sandinistům v Nicaragui, bezmála i rychlý a úspěšný zákrok na Grenadě, jeho málo přesvědčivé křesťanství, když žádá krátkou meditaci před vyučováním ve školách, snížení daní těm rodičům, kteří platí školné za své děti v soukromých školách, míchání náboženství do politiky, jeho obdiv k papeži Janu Pavlu II., jeho nikoliv zrovna nejlepší vztahy k svým vlastním dětem, a že sám ani nechodí přitom v neděli do kostela. Sám mluví Domu zástupců, demokrat O'Neil, mu na TV obrazovce předhazoval, že se svému úřadu dost nevěnuje, že nevěnuje „dostatečnou pozornost detailům a vše jen načrtně zhruba tesařskou tužkou a dělá „nezodpovědný vtip“, když při jakési přípravě vysílání zapomněl, že je zapnut mikrofon a prohodil žertovně že za chvíli pošle na Sověty bomby. I to mu jeho protivníci vyčítali, že nazval sovětské politiky lháři, jímž nelze důvěřovat, protože jejich žijí doktrína marxismu a násilnicka touha po vývozu jejich revoluce do chudých zemí dělá z dnešního světa směle zhytečná bojiště. Nikdy ani slovem mu nedali jeho demokratičtí původní kandidáti „kredit“, že snížil inflaci, rozjel část amerického hospodářství a zmodernizoval naši obranu. Jenom mu pan Mondale při druhé veřejné debatě přiznal, že je velmi milý člověk, že má dozajista USA stejně rád, jako on - Fritz, ale že se svým konservativním programem pro slunnou budoucnost Ameriky na celé čáře „vedle“, a že jeho pokrokový program Demokratické strany je „světlem na konci nynějšího tunelu“. Když se tu jednou zastavila návštěva z Československa a slyšela všechnu tu „květomluvu“ Reaganových kritiků, nemohla vůbec pochopit, že se Reagan ještě klidně usmívá, a že svým odpůrcům „nevrazí jednu pořádnou do zad“. Kdyby ti hodní lidé z naší vlasti tu ještě dnes večer byli a viděli na TV obrazovce jak president Reagan vyhrává v jednom státě po druhém, ti by se asi divili. A pak by se určitě divili, jak poražený Mondale presidentu Reaganovi k jeho vítězství blahopřál, uznal s úsměvem - i když nuceným - svou prohru, nabízel vítězi svou spolupráci a vybízel Američany - demokraty, aby Reaganovi v dalším presidentském období s chutí pomáhali, i když už zítra začíná příprava na volební soutěž v roce 1988. Inu, taková je americká demokracie. Tvrdá soutěživost, a přitom respekt i obdiv vítěze. A to vítězství zabezpečila presidentovi Reaganovi věrná vděčnost amerického uvědomělého lidu, která si prostě řekla: „ikdyž všechno nedělá tak, jak by se nám to líbilo, udělal za čtyři roky kus pozitivní práce, dovede být opravdu „Leader“ (vůdcem) máme se většinou lépe, než před čtyřmi roky, mějme k němu důvěru a nechme mu dodělat rozdělanou práci. Ostatně poslali jsme mu do Kongresu kritiky, kteří budou jeho činy „hlídat z blízka“.

Je na něm, aby se s nimi dohodl. A tento vděčný a zároveň prozíravý opatrnícký postoj je zdravý úkaz americké demokracie, i když průměrný Američan

neví, už dnes ve světě skutečně běží. Hlavně však, že to ví dnešní president USA zvláště v této a nastávající době, kdy dojde v SSSR zřejmě k „výměně stráží“, a že o tom dokáže přesvědčit své spolupracovníky. Ovšem, Spojeným státům nevládne jen federální vláda, ale Američané si vládnou v mnoha směrech - ve věcech dobrých i zlých velmi často sami zcela nezávisle na vládě svými organizacemi, kluby, kulturami a společenskými institucemi.

Jen jediná věc mne tak trochu zarazila, že komentátoři Reaganova velikého volebního vítězství při rozboru volebních statistik, které kategorie voličů mu k tomuto vítězství dopomohli, probírali všechny vrstvy US obyvatelstva podle stáří, mládí, zaměstnání, rasy a náboženství, jen na exulanty z komunistických zemí přitom zapomněli. A ti jej asi volili všichni z téhož důvodu: z naděje, že obrozenou hospodářskou silou USA a silnou obranou hude v dalších čtyřech letech moci se Sověty vyjednávat z pozice síly, aby musili respektovat lidská práva ve všech tzv. satelitních zemích a dodržovat mezinárodní závazky Helsinské dohody, které by dopomohly komunisty ovládaným národům k větší svobodě. Bůh mu v tom pomáhej - a my novému panu presidentovi aspoň svou větší svorností!

Sloupek informací

**o barbarsky zavražděném Otci Popieluszkovi,
který se už stal Polákům novým symbolem
oposice proti komunistickému režimu,
a o náhlém propuštění francouzského
novináře a televizního zpravodaje
z afghánského vězení.**

Kaplan varšavských ocelářů

Když jméno polského kněze Otce Popieluszky bylo až lonedávna světu neznámé, bylo dobře známé dělníkům varšavských oceláren a firmákům costela sv. Stanisłava Kostky ve Varšavě. Jeho osobnost byla přece jen i mnohým odvážným kritikům polského komunistického režimu stále trochu záhadná. Proč? V kruzích původního KOR byl sice známý už před srpnem r. 1980, ale ve skutečnosti se k této odvážné skupině Jacka Kuroné Romaszewského a Wujce - (polská obdoba naší čs. „Charty 77“ a „VONSu“) - nikdy veřejně nepřidal. - A když po násilném zrušení Solidarity si ve své farnosti a mezi oceláři počínal zvlášť odvážně a komunistická policie jej nechávala zpočátku „na pokoji“, někteří ho dokonce podezřívali, není-li naivně v jejich službách.

Kaplanem varšavských ocelářů byl arcibiskupskou kanceláří jmenován teprve začátkem léta 1980, a právě mezi těmito varšavskými dělníky se brzy vynořilo několik prozíravých bojovníků za svobodu dělnických odborů, z nichž vyniká Seweryn Jaworski,

který si ihned porozuměl s gdaňským Lechem Walesou.

Během krátké legální existence Solidarity Otec Popieluszko vyzýval varšavské oceláře, že mají-li ve svém spravedlivém úsilí o svobodné odbory úspěš, potřebují nutně znát sociální nauku církve a dějiny i dnešní způsob práce křesťanských odborů v zemích západní Evropy, hlavně v Belgii, v Holandsku, ve Francii a v Západním Německu. Proto ihned začal organizovat o polední přestávce přímo v dílnách oceláren a navíc i po večerech v kostele kurzy, v nichž své posluchače seznamoval s papežskými sociálními encyklikami a dokonce i s encyklikou papeže Pia XI. proti komunismu, nacismu i fašismu. Když pak 13. prosince komunistická junta generála Jaruzelského federaci svobodných dělnických odborů „Solidarity“ zrušila, tu teprve mladý kaplan Popieluszko projevil svou odvahu a nebojácnost.

Od března 1982 - kdy panovalo v Polsku stanné právo a policie podnikala honbu na vedoucí funkcionáře Solidarity, kteří se dosud neuchýlili do „podzemí“ - zavádí Otec

Popieluszko o každé poslední neděli v měsíci zvláštní mši sv. „za vlast a národ“, která se ihned ujala a zúčastňovalo se jí pravidelně několik tisíc dělníků, studentů i umělců. Otec Popieluszko se při ní veřejně modlí za tehdejší tisíce politických vězňů, herci přednášejí po mši sv. nové odbojné verše proti diktátorské policejní moci a cizí (sovětské) nadvládě, o „polském“ papeži a křesťanských dějinách Polska. Otec Popieluszko káže, potírá oficiální vládní propagandu, odvažně vyvrací její lži a připomíná svým věřícím posluchačům, že policejní útlak a násilí nemohou nikdy a v žádném národě trvale uspět. Tím vším začaly být jeho bohoslužby jakýmsi národním programem, zosobňovaly přímo tu pravou polskou vlast, která se vynořila na povrch v srpnu 1980 a přežije 13. prosince 1981 stejně tvrdošíjně a nezdolně jako přežila všechny cizí okupace a pohromy tisíciletých polských dějin. „Tuto pravou polskou vlast vyjadřuje a před světem reprezentuje věrnost Poláků Kristovu evangelium a Jeho církev, a nikoliv násilím a prodačností polskému národu umělé nucená moc policejních a vojenských privilegovaných uniform.“ - Nebylo tedy divu, že si mládež natáčela Popieluszkova kázání na magnetofonové pásky spolu s recitacemi nových básní a s texty nových duchovních protestsongů. - To bylo ovšem nakonec i pro tehdy opatrnou komunistickou tajnou policii příliš mnoho, a tak požádala kardinála Glempa, aby „výbojněmu“ knězi „domluvil“. Ten mu nabídl studijní stipendium k dalšímu studiu v Římě, ale Otec Popieluszko mu řekl: „Je-li to Váš rozkaz, Otče kardinále, rád Vás uposlechnu a odjedu studovat do Říma; nepočítejte však štim, že si o to dobrodiní a příležitost odejít „z fronty“ požádám dobrovolně sám.“ A tak si Otec Popieluszka zavolala sama policie a ihned jej dala do vyšetřovací vazby. Vlo-upala se do jeho bytu, „našla“ v něm spoustu samizdatové literatury a tisíce letáků podzemního vedení Solidarity, a samozřejmě i „výbušniny“, které tam sama policie „narážila“. Otec Popieluszka si proto policie ponechala ve vězení, ale celý polský episkopát se proti jeho uvěznění odvolal přímo na Jaruzelského, který právě hledal cesty, jak si „usmířit“ polské věřící, a tak byl Otec Popieluszko brzy z vězení propuštěn. Ve svém vánočním pastýřském listě pak kardinál Glomp nabádal své kněze, aby svou angažovaností zhytečně

„neprovokovali“ tajnou policii k nepředloženým zákrokům, zvláště když má vláda přistoupit na kompromis a obnovit spravedlivý dialog se „Solidaritou“. Mezitím projevil Otec Popieluszkovi osobní sympatie sám papež Jan Pavel II., a tak mohl zůstat 39 letý Otec Popieluszko na svém kaplanském místě. Ovšem od té chvíle jej už tajná policie nespustila z oka.

Přátelé jej na to několikrát upozornili, sám to cítil na každém kroku, a tak už se nikdy nevydával na žádnou cestu sám, ale vždycky v něčem doprovodu. Když jel někam autem, vždycky měl s sebou alespoň šoféra. Tak tomu bylo i v den jeho únosu, trýznění a vraždy. Jenomže únosci Otcova šoféra z auta vytáhli, nechali jej na venkovské silnici a sami s knězem v autě odjeli. Tak se alespoň polská veřejnost a nakonec celý západ dověděly o únosu Otce Popieluszky.

V sobotu 27. října polský ministr vnitra generál Kiszcak veřejně přiznal, že jeden ze tří „chycených“ únosců se k vraždě přiznal, a že se svými společníky pohodil knězovu mrtvolu do řeky Vistly. Ještě před „národním“ pohřbem ubitého a zavražděného kněze Popieluszky byla v Polsku minulý týden zveřejněna jména všech tří pachatelů únosu i atentátu, se všemi jejich vysokými policejními šaržemi, a budou postaveni před soud.

Walesa se sešel tajně se svými odborovými kolegy ze Solidarity, kteří tvoří „podzemí“ organizace, vypracoval s nimi společnou výzvu k národu, v níž jasně pránýtuje morální odpovědnost vládnoucích autorit za tuto „špinavou práci“, ale zároveň se v ní obrací ke všem uvědomělým polským občanům, aby na tuto vraždu kněze Popieluszky sice nikdy nezapomněli, ale aby zůstali klidní, nedali se k ničemu neuváženému vyprovokovat, protože prý mají vážné informace o tom, že iniciativa k této vraždě nevyšla prý z Varšavy, ale z ciziny - (rozuměj z Moskvy od členů KGB, kteří jsou v Polsku všudepřítomní) - a měla

za účel vyprovokovat církev věrné Poláky k všeobecným nepokojům, aby mohly být tvrdě utopeny v krvi. - Z několika soukromých informací pak mělo být včduem Solidarity skutečně hlášeno, že v blízkosti kasáren sovětských vojenských posádek v Polsku panovala už v druhém týdnu října nebyvalá nervozita a zvláštní nezvyklý pohyb. Když pak mluvčí vlády Urban řekl na TV obrazovce, že vraždou kněze Popieluszky chtěl „někdo“ překazit pomalu se zlepšující vztahy mezi vládními autoritami a polskou církví, mnohým obdivovatelům Walesy i Jaworskiho se zdálo, že text výzvy podzemní Solidarity nějak „nahrává“ oficiální vládní thesi o „provokatérech“. - Nakonec se však Walesovi podařilo své posluchače uklidnit a přesvědčit, když označil zavražděného Otce Popieluszky za nový symbol celonárodní odporu k násilí a nezadatelného úsilí po větší svobodě mírumilovným nátlakem na vládní autority. Z jeho dalších jen málo „zaobalených“ slov pak vysvítaly jasné tyto myšlenky: je-li pravda, že násilnická vražda Otce Popieluszky byla „nakomandovaná“ jinde než na ředitelství tajné policie ve Varšavě, jen proto, aby u nás vznikly spontánní nepokoje a tím i další krvavopolití, začal už někdo někde počítat na prstech i dny vlády generála Jaruzelského, podobně jako byly spočítány dny Gomulkovy a Gierkovy. O tzv. normalizaci v naší zemi se až příliš dobře ví, že je jen „světovým popraškem“ a tenoučkou vrstvou ledu, a tak trvá i ochota celý náš národ hrubou vojenskou přesilou „zdeptat“ na dlouhou dobu. Tu příležitost nesmíme nikomu dát, ale spíše táhnout dohromady, abychom si potřebné ústupky vynutili a mohli být na příslušných místech „vysvětleny“. Walesovi posluchači měli tedy pochopit toto: zachováme-li tentokrát klid, nedáme našim polským zaprodancům, tvrdým stalinovcům příležitost, aby žádali v Moskvě o „bratrskou pomoc“ k naší porážce ve jménu tzv. Brežněvovy doktriny, tak nechvalně známé ze srpnových

HLAS NÁRODA

(VOICE OF THE NATION)

(USPS 291-620)

Týdeník, věnovaný zájmům amerických Čechů, čs. exilů a potřebám našich drahých doma

HOHU, CÍRKVI, NÁRODU

VYDAVA:

„VELEHRAD“, českoamerické kulturní středisko, CZECH-AMERICAN HERITAGE CENTER, INC. 2657-59 S. LAWDALE AVE., Chicago, Ill. 60623

Telefon: 762-2044

ADRESA: Dp. VOJTĚCH VÍT, O.S.B. s redakčním kruhem

Právní poraďci a zástupci: Henry T. SYNEK 111 West Washington Str. Suite 1360, Chicago, Ill. 60602 (312) 263 6060

ROČNÍ PŘEDPLATNÉ: v USA \$30.00

Redakce si vyhrazuje právo zaslání článků a dopisů zkrátit aniž by tím byl změněn jejich původní obsah. Pokud jsou články podepsané autorem, nemusí se redakce s jejich obsahem ztotožňovat. - Zaslání rukopisů se nevracejí.

Second Class Postage Paid at Chicago, Illinois

November 17, 1984 — Vol. IX, No. 47.

COMMERCIAL NATIONAL BANK

Special Service for Special People

Main Bank

3322 South Oak Park Ave. Berwyn, Illinois 60402

Manor Branch

5919 West 35th Street Cicero, Illinois 60650 ALL PHONES 484-0800

popravěcích dnů „Pražského jara“ z 21. srpna 1968. svým klidem tentokrát donutíme soudruha Jaruzelského, aby své komunistické spolupracovníky spravedlivě potrestal, i když jednali na přímý popud z Moskvy. A protože jsme zachováním klidu „zachránili“ Jaruzelského před pádem a kremelskou pomstou, měl by snad nyní - protože je Polák jako my - být přístupný k potřebě dialogu s naší Solidaritou, a svůj změněný postoj k nám si pak bude moci v Moskvě obhájit naším nátlakem a klidem v zemi. Jinými slovy: rozvázní vůdci Solidarity podávají nyní Polákovi Jaruzelskému záchranou lat'ku, aby sám nebyl Moskou utopen. - Je to sice krkolomná „sázka“, ale „vyjeli“ tato strategie členům Solidarity a polské církvi alespoň částečně, pak nebyla násilná smrt Otce Popieluszka určitě marná. Naopak, byla hy důkazem, že věřící Poláci marně nevěří na zázraky na přímělu své Matky Boží Czeszochovské.

□ **Francouzský novinář Jacques Abouchar náhle propuštěn z vězení v afghánském Kábulu.**

Před několika týdny jsme v tomto „Sloupku“ informovali své čtenáře o změně sovětské vojenské taktiky v boji proti afghánským obráncům svobody v jejich v horách roztroušených partyzánských skrýších. Sověti začali začátkem letošního září ničit vesnice pokojných afghánských zemědělců v úrodných údolích za to, že zásobovali partyzány potřebným živobytím. Tak vyhnali tisíce vesničanů z jejich půdy, a kde se setkali i jen se sebeменším odporem, proměnili celou vesnici v nově „Lidice“ ještě krutějším způsobem než nacisté, protože sovětské vojáci měli rozkaz postřelit i ženy a děti. - Pak jsme své čtenáře informovali z francouzských pramenů i o tom, jak sovětské helikoptéry a stíhačky s afghánskou rozpoznávací značkou přepadli uprchlický tábor Afghánců na hranicích Pakistánu, kam si chodili v poslední době partyzáni pro zásoby potravin i střeliva, a že při tom zatkli a odvezli i jednoho francouzského novináře a TV zpravodaje, po němž nebylo stopy. - V sobotu 27. října po 45 dnech útrap, výslechů a vězení se najednou vrátil do Paříže. Ačkoliv byl odsouzen na 18 let těžkého žaláře pro špionáž a údajnou „spolupráci“ s americkou tajnou službou CIA, byl najednou z něčeho nic afghánským Karmalem „omilostněn“, a poslán v doprovodu člena francouzského

vyslanectví v Kábulu do Francie.

Po celou dobu diplomatického vyjednávání mezi Paříží a Kábulem se o novináři Aboucharovi francouzský tisk jen málo zmiňoval, ale zato si svolal francouzský prezident Mitterrand své nejužší spolupracovníky a znalce sovětských poměrů na poradu, aby se dohodli na rychlém společném postupu a dosáhli Aboucharovo propuštění. A že na to šli tentokrát Francouzi skutečně „od lesa“, podařilo se jim svého novináře osvobodit dřív než si mysleli.

Předseda francouzské vlády Laurent Fabius oznámil sovětskému velvyslanci v Paříži, že odvolává slíbenou návštěvu na velvyslanectví SSSR u příležitosti „oslav“ 60. výročí navázání diplomatických vztahů Francie se Sovětským svazem v r. 1924, kdy Francie uznala v Rusku vládu bolševiků. President Mitterrand dosáhl zároveň u předsedy francouzských komunistů Marchais toho, že všichni členové Ústředního výboru strany se podepsali na protestní dopis proti žalářování francouzského novináře, jímž Marchais oznámil Moskvě i Kábulu, že KSFR přerušuje s okamžitou platností veškeré styky s komunistickou stranou Afghánistánu. Rovněž i předseda francouzského Národního shromáždění Louis Mermaz poslal žádost sovětskému Čerňomkovu i afghánskému Karmalovi, aby bez odkladu informovali francouzské velvyslance v Moskvě a v Kábulu o osudu francouzského novináře Abouchara. Předseda francouzského parlamentu přitom Moskvu informoval, že tam hned druhý den posílá zvláštní delegaci, která mu musí přinést po návratu odpověď, co se s novinářem Aboucharem stalo, protože to není žádný dobrodružný film, ale v celé západní Evropě už po dvacet let známý televizní zpravodaj, který neměl v Pakistánu žádné špionážní poslání, ale jen tam hledal zprávy o skutečné situaci afghánských uprchlíků. Šéfem delegace, že bude socialistický poslanec Yves Tavernier, předseda parlamentní komise pro otázky současného Afghánistánu, a nedostane-li v nejkratší možné době informace o osudech významného novináře Abouchara, má za úkol vyřídít šéfovi jiné parlamentní delegace, která odjela do Leningradu a Moskvy, aby se zúčastnila slavnosti 60. výročí navázání sovětsko-francouzských styků v SSSR, že se nesmí jeho delegace těchto slavností zúčastnit, dokud se on - pos-

lanec Tavernier nedozví přesně, co se s Aboucharem stalo.

Pak se najednou v Moskvě rozhybali. Tavernier odlétal z Paříže se svou delegací zvláštním letadlem v pátek 26. října odpoledne do Kábulu. A tu se stalo něco zcela nečekaného. Parlamentární komise zahraničních věcí francouzského Národního shromáždění, která se měla zúčastnit již zmíněných sovětsko-francouzských oslav v čele s poslancem, jménem Claude Estier, přijela vlakem už 22. října do Leningradu. Když se Estier od francouzského konsula dověděl o vyslání zvláštní komise s poslancem Tavernierem do Kábulu ve věci zajatého novináře, řekl sovětskému mluvčímu, že musí nutně do čtvrtka večer vědět, co se s Aboucharem stalo, jinak, že se jeho delegace nemůže oslav 60. výročí navázání sovětsko-francouzských vztahů zúčastnit: na tomto stanovisku francouzské vlády, že jsou všichni zajedno, a že se s ním ztotožňuje i komunistický člen delegace soudruh Louis Odr, poslanec za kraj Seine-Saint-Denis. Když francouzská delegace přijela do Kremle, velmi přátelsky ji přivítal soudruh Ponomarev, předseda komise zahraničních věcí v „Sovětu národnosti“ a kandidát Politbyra, a hned si vzal stranou vedoucího francouzské parlamentní delegace Estiera a důvěrně mu světuje, že afghánská vláda se rozhodla udělit novináři Aboucharovi milost, propustit jej z vězení a dovolí mu brzký odlet do Paříže. Když však přiletěla druhá zvláštní delegace do Kábulu, tam o Aboucharovu omilostnění na francouzském velvyslanectví nic nevěděli, i když už bylo 27. října. Dověděli se o tom až teprve asi za dvě hodiny z Moskvy, že prý president Karmal se k tomuto omilostnění rozhodl už večer 25. října. I z toho tedy jasně vidět, kdo v Kábulu o všem rozhoduje.

Tavernierova parlamentní delegace se tedy hned vracela tímto zvláštním letadlem do Paříže, kde byl osvobozený novinář srdečně přivítán svými kolegy z „2. antény“ francouzské státní televize a několika členy vlády. Prostě. Sověti si to nechtěli ještě víc „rozházet“ ani s Mitterrandem, ani s evropskými komunisty, a proto jednali bleskově rychle. O tom, jak Sověti i Afghánci s Jacques Aboucharem jednali až zase přistě. Slíbil totiž o tom něco napsat a je přesvědčen, že Sovětům se nesmí v ničem ustupovat, a že je třeba s nimi vyjednávat tvrdě byznysmanský: „Nic za nic - něco za něco!“

Modlitba k sv. Ludmíle, kterou se modlí ve vlasti

Tisíceletí nás od tebe dělí, Ludmilo, kněžno.

A přece jsi nám právě dnes tak blízka, jako bys žila s námi, svatého Václava babičko milá.

Naděná pera těch, kdož o tobě legendy psali, načrtla nám tvou vládnu podobu - podobu statečné ženy, kterou tvářila bolest a láska.

Když svatý Metoděj omyl tě pramenem křestním a co ratolest zelenou na Kristův vinný kmen narouboval, počla jsi rozkvétat ctnostmi a dobrých skutků přinášet plody.

„Stala ses matkou chudých, nohou chromých, okem slepých, vládnu utěšovatelkou vdov a sirotků.“

Tys pomohla vždy s úmyslem ryzím a slova tvé útěchy nebyla plytká. Vždyť i tebe Bůh třbil zármutkem, abys poznala, kde pravá je radost.

Do hrobu manžela nechal tě hledět, těla svých synů jsi v slzách do hlíny kladla, když odešli k hvězdám. To proto, abys poznala, že kníže je též jenom člověk a knížetem každý blížní že jest, když podle Božího zákona žije. Vždyť Bohu sloužit znamená královat a v Bohu všichni jsme bratři.

Stala ses vřímavou záčkou Božského Mistra. Pozemský kříž svůj si statečně nesla.

Byla jsi zbožná a mírná ve všem a všelikých plodů laskavosti plná. V almužnách byla jsi štedrá a v nočních pobožnostech vytrvalá, v modlitbě nábožná, v lásce dokonalá, v pokoře meze nemající.

Však propast tvé dobroty jinou zas propast volá. Šlechtnost vzbudila zlobu.

Tvou snachu trn závisl blodá, že k tobě lid upírá zraky, že Kněžic v tvých šlépějích křučí.

Nenávist, po moci touha, ke zlému činu se rozhodnou brzy: Zardousí v tetinském hrádku Kristovu služebnici.

Tam provazem z kalu tohoto světa je vytažena, však provazem pro její šíji: zlatý řetěz slávy.

Z Tetína do srdce země převzl tvé tělo svatý vnuk Václav na Pražský hrad.

V kostele vatého Jiří na slavné vzkříšení čekáš.

Dvě bílé věže se k nebi pnou nad tvým hrobem. To bílé ruce

jsou, jež v modlitbě spínáš, před Božím trůnem voláš své „Křeš“!

Ty dobrá hvězdo Přemyslova rodu, líbezná Matko českého lidu!

Lid svůj si horoucně milovala, lidu jsi svatého Dědice vycchovala, za lid i po své blažené smrti prosíš, nikdy mu pomáhat nepřestáváš - Ludmilo svatá.

Bolesti lidu jsou bolestmi tvými. Jeho sláva a radosti jsou tvoji radostí a slávou.

Český lid poznal svou záštitu v tobě a proto k tobě přilnul, s důvěrou k tobě se modlí:

Ty, Prábábo našeho rodu, zabraň zlu, at' neredousí srdce. Pros, at' tvůj lid roste a sílí podle Boží vůle v dobrém. Beránkův pokoj nám zjednej a odvrať hlad, mor a válku. Cestami spásy nás doveď do věčné nebeské slávy!

VÁZENÍ PŘÁTELE.

blíží se vánoce, které bychom v tomto uspěchaném a napětí plném čase rádi prožili bohatě po duchovní stránce. K tomu určitě přispěje podobně jako o vánocích 1982 nacvičení a provedení

ČESKÉ VÁNOČNÍ KOLEDOVÉ (od A. Hradila).

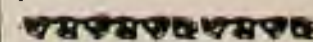
Jde o velice snadné dílo pro 4 hlasy: soprán, alt, tenor, bas s průvodem varhan, plně známých vánočních koled a zpěvů.

K tomu ovšem potřebujeme řadu zpěváků, kteří by mohli chodit na zkoušky po sobotních mších svatých v kostele Panny Marie Svatohorské (Cicero, II. - křižovatka 24th ST. a 61st. Ave.), začínaje sobotou 10. listopadu 1984 večer v 7:30 hodin. Zkoušky budou trvat nejdéle jednu hodinu. Znalost not není rozhodně nutná, jen se předpokládá hudební sluch a hlavně chuť si zazpívat.

Laskavě upozorníte své přátele, o kterých se domníváte, že by si rádi zazpívali.

Těšíme se s Vámi na shledanou. Případné telefonické informace: ☎ 739-5436 Ludvík Pospíchal nebo ☎ 656-0665 Jožka Ivičič.

Pomozte nám oslavit vánoce po našem.

Pravidelné české bohoslužby jsou každou sobotu
v 6:15 hod. večer v kostele Panny Marie Svatohorské
V Cicero, III. - 2414, S. 61st Ave.

DOBA "BĚHEM ROKU"

32. NEDĚLE "BĚHEM ROKU"

VSTUPNÍ MODLITBA: Všemohoucí a milosrdný Bože, — dobrotivě odstraň všechno, co nám stojí v cestě, — abychom bez vnitřních i vnějších překážek — svobodně plnili tvou vůli. — Skrze tvého Syna Ježíše Krista, našeho Pána a Boha, který s tebou v jednotě Ducha svatého žije a kraluje po všechny věky věků.

1. ČTENÍ Z KNIHY MOUDROSTI
(Mdr 6, 13-17)

Moudrost září a nevadne, lehce ji vidí ti, kdo ji milují, a dává se nalézt těm, kdo ji hledají. Předchází ty, kdo po ní touží, a ukazuje se jim první.

Kdo časně k ní přichází, neunaví se, nalezne ji, jak mu sedí u dveří. Myslet totiž na ni, je svrchovaná moudrost, kdo bdí kvůli ní, brzy je bez starosti.

Vždyť sama obchází a hledá ty, kdo jsou ji hodni, na cestách se jim ukazuje a přiznává a při každé myšlence jim vychází vstříc.

2. ČTENÍ Z PRVNÍHO LISTU
SVATÉHO APOŠTOLA PAVLA SOLUŇANŮM
(1 Sol 4, 13-18)

Nechceme vás, bratři, nechat v nevědomosti o těch, kteří už zemřeli. Nesmíte pro ně truchlit tak, jak to dělají ostatní, kdo nic nevědí o naději. Protože věříme, že Ježíš umřel i vstal z mrtvých, věříme také, že s Ježíšem Bůh přivede i ty, kdo zesnuli ve spojení s ním. Říkáme vám to přece, jak nás Pán o tom poučil: My žijí, kteří se dočkáme příchodu Páně, nepředstihneme ty, kdo budou už mrtví.

Až totiž bude dán rozkaz, až zazní archandělův hlas a Boží polnice, sám Pán to bude sestupovat z nebe; a napřed vstanou zemřelí křesťané. Potom my, kteří do té chvíle zůstaneme naživu, budeme spolu s nimi uchváćeni do oblaků, abychom se ve vzduchu setkali s Pánem. A pak už budeme s Pánem navždycky. Těšte se proto navzájem tím, co jsem vám teď řekl.

SLOVA SVATÉHO EVANGELIA PODLE MATOUŠE
(Mt 25, 1-13)

Ježíš řekl svým učedníkům toto podobenství: "Království nebeské bude, jako když deset družiček vzalo lampy a vyšlo naproti ženichovi. Pět z nich bylo pošetilých a pět rozumných. Pošetilé vzaly lampy, ale nevzaly si s sebou olej. Rozumné si vzaly s lampami i olej do nádobek. Když ženich nepřicházel, na všechny přišla ospalost a usnuly.

Uprostřed noci se rozlehl křik: 'Ženich je tu, jděte mu naproti!' Všechny družičky procitly a dávaly do pořádku své lampy. Tu řekly ty pošetilé rozumným: 'Dejte nám trochu oleje, naše lampy dohasínají!' Ale rozumné odpověděly: 'Nemůžeme, nedostalo by se ani nám ani vám. Jděte raději ke kupcům a kupte si!'

Ale zatímco šly kupovat, přišel ženich, a které byly připraveny, vešly s ním na svatbu; a dveře byly zavřeny. Potom přišly i ty ostatní družičky a prosily: 'Páne, pane, otevři nám!' Ale on odpověděl: 'Amen, pravím vám, neznám vás.'

Bděte tedy, protože neznáte den ani hodinu."

LÉKARENSKÝ TELEFON: 184-0106 DOMÁCÍ TELEFON: 749-0281

Poslání léku vašim příbuzným domu či kamkoliv rychle a bezpečně vyřídí

HOLECEK PHARMACY

PH. MR. VLADIMÍR HOLECEK, R.P.H.

Naproti berwýnské radnici

6705 WEST 26th STREET, BERWYN, ILLINOIS 60402

Teologie
osvobození člověka
K 314. výročí smrti
J. A. Komenského.

Nejstarším trojúhelníkem lidského myšlení všech věků je trojúhelník: člověk - vesmír - Bůh. Svědčí o tom všechna náboženství starověku i když představa jediného Boha (osobního Boha, Stvořitele) je dodnes v některých těchto náboženstvích nejasněná, nedorozuměna.

Otázky po vzniku světa, člověka a jeho smyslu života ve vesmíru jsou staré jak lidstvo samo: „Kdo jsem? Odkud jsem přišel a proč jsem zde? Co dá smysl mému životu na zemi? Proč je tu Dobro a Zlo? Kdo stvořil svět? Je Bůh? Zda ano, proč stvořil svět? Jaký úkol a cíl určil člověku a celému lidstvu?... Takových a podobných otázek je bez počtu!

Již téměř dva tisíce let dává nám na všechny tyto otázky odpověď Křesťanství. Ale dnes stále ještě polovina lidstva neslyšela slova Evangelia a hledá odpovědi na takové otázky v tradicích a naukách, v jejich prostředích přístupných a dosažitelných.

Tuto skutečnost měl na mysli J. A. Komenský již před třemi stoletími, když vyvozoval, že všechny národy světa mají již svá náboženství rozumu a smyslu, a že je to proto nyní na křesťanech, aby jim přinesli světlo Evangelia, světlo Zjevení Pravdy.

Druhý Vatikánský koncil (1962 - 1965) maně podepřel tyto výklady Komenského, když uznal, že všechna velká náboženství lidstva obsahují vzácné prvky jako prozřetelnostní stupně ke konečné duchovní jednotě celého lidstva v Kristu.

V základech Komenského „teologie pedagogiky“ je též nauka o svobodě všech vztahu

člověka:

K lidské společnosti
k přírodě a
k Bohu.

tj. svoboda politická (občanská), vědecká a náboženská. Jen taková svoboda je hodna člověka, stvořeného k obrazu Božímu!

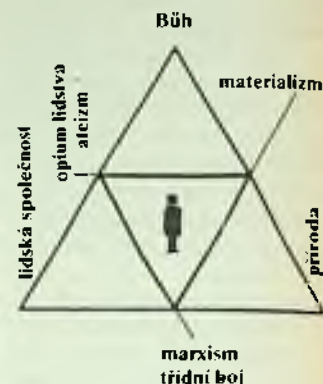

Komenský současně také hlásal svobodu ve všech projevech člověka, tj. v myšlení, řeči i jednání. Tato zneužitá svoboda však postavila postupem doby překážky všem třem vztahům člověka, až si z ní nakonec v marxisticko-materialistickém ateismu konspiratoři komunismu záměrně a zálučně vytvořili útočnou a destruktivní nauku k ovládnutí celého lidstva: Vztahy člověka k lidské společnosti zatarasili marxistickou ideologií a místo lásky k bližnímu hlásají třídní boj. Vztahy k přírodě, obrazu to Boží moci, moudrosti a lásky, zatížili materialistickým výkladem o vzniku světa a lidského života na zemi. Vztahy člověka k Bohu nazvali opiem lidstva.

Proto mohli Vladimír Bukovský, ruský disident, po pravdě říci, že systém nesvobody v Sovětském svazu vytvořil „nový typ člověka“, který, jedno myslí, druhé na veřejnosti říká a třetí dělá! Ovšem tento „nový typ člověka“, je naprosto nelidský, dekadentní a přímo odstrašující! Je to typ diametrálně vzdálený ideálního, harmonicky uceleného člověka.

stvořeného na počátku k podobnosti Boží!

Ale jen tak se mohlo stát, že člověk atomového věku se ocitl v trojúhelníku moderního otroctví, z něhož dosud marně - za hříšné nečinnosti svobodného západu - hledá úniku na světlo vpravdě lidského života, důstojného člověka z konce druhého tisíciletí křesťanské éry.

Proto toužené a očekávané osvobození zrazeného, podvedeného a izolovaného člověka, a celé takto ujařmené části dnešního lidstva, znamená svobodu ve všech vztazích člověka! To je základní naukou trinitního humanismu, která se stává stále zřetelněji osvobozovací teologií celého lidstva našeho atomového věku.

Je na každém z nás, abychom v duchu a ve jménu této trinitní osvobozovací nauky pomáhali všude a všemi způsoby rozbíjet a probíjet stěny tohoto trojúhelníku moderního otroctví, zpátečnictví, barbarství a kulturního analfabetizmu, tuto dusivou kobku marxisticko-materialistického ateismu, do které by chřelí - v zaslepené touze po světovládě - „na věky“ vtěsnat celé lidstvo odvčecí nepřátel svobodného člověka a Krista.

Tento náš úkol je také součástí všelidského odkazu našeho velkého exulanta, „učitele národů“, J. A. Komenského, jehož výročí smrti si budeme 11. listopadu, opět připomínat!

Jen nedílná svoboda člověka přiblíží duchovní jednotu celého lidstva!

Václav Portáš

**K · H
Auto
Repair**

NOVÁ KRAJANSKÁ AUTODÍLNA
V BERWYNU, ILL.

6619 - 21 W. Čermákova tř.
(tíměd vedle berwýnské pošty)
její majitelé

STEVE KUBOVIČ

a
JANO HULÍN

vám nabízejí své odborné služby:

- * pravidelnou údržbu motoru
- * veškeré opravy aut všech značek
- * odvoz nepojízdných aut
- * glúchodcem je po správce na přání doručíme osobně

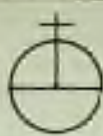
VOLEJTE: 749 - 7449

HLEDÁ VÁŽNÉ
SEZNÁMENÍ

„Český lékař, 53 let z New Yorku, hledá bezdětnou ženu do 40 let za účelem založení rodiny s dětmi.“

Pište na značku
„Spokojený doinov“
do našeho listu.

Prosíme, oznamte nám včas
změnu své adresy

NÁBOŽENSKÉ ZPRÁVY
z Československa

KŘESŤANÉ A CÍRKEV VE SVĚTĚ

Ve Vatikánu uveřejnili dopis, kterým 11. května sv. Otec Jan Pavel II. odpovídá kard. Tomáškoví na jeho pozvání, datované 8. února, oslavit 1100. výročí smrti sv. Metoděje v kruhu čl. věřících r. 1985. „Jako pastýř všeobecné církve upřímně toužím přijmout vaše pozvání, tím víc, že jde o oslavu hlavního apoštola, který nám Slovanům přinesl neocenitelný dar víry. Jestliže to okolnosti dovolí, velmi rád přijedu, abych osobně byl přítomen tak významným slavnostem.“ Všem věřícím posílá své apoštolské požehnání.

Dokonce RP přináší prohlášení kněžského sdružení Pacem in terris, které rozhodně odmítá hlasy, proniknuvší na Západ, jako by chystalo založení národní katolické církve v poslušnosti ruské pravoslavné církvi. Zdá se, že hlasy měly svůj původ na zasedání PIT ve Starém Smokovci, kdy mezi kněze přišel tajemník ÚVKSC Vasil Bilak a o něčem podobném snad mluvil a zvláště navrhoval, aby místo papeže pozvali na oslavy 1100. výročí smrti sv. Metoděje moskevského patriarchu Pimena. Bilakova slova prý byla přijata studeným mlčením, někteří kněží prý osvětleně odešli. Zajímavé je v této souvislosti prohlášení ordinářů celé ČSSR, podepsané kard. Tomáškem a biskupem Ferencem a uveřejněné v KN z 12. srpna: pravoslavná církev je katolické církvi nejbližší, proto je pochopitelné, že s ruskou pravoslavnou církví jsou naše styky nejčastější. A konečně, že líčení březnové cesty delegace PIT do Sovětského svazu, na pozvání ruské pravoslavné církve, jak je uveřejňováno v KN, jako by nemělo konce...

Ve dnech 2.-6. července se konaly ve Vatikánu poradní rozhovory mezi delegací Svatého stolce a ČSSR - tuto vedl sám inž. Vladimír Janků, vedoucí sekretariátu pro věci církevní při federální vládě; měly prý „otevřený a konstruktivní ráz, delegace si vyměnily své názory s výhledem na řešení otázek společného zájmu,“ v rozhovorech že se bude pokračovat. Ze strohých, málo říkajících slov četli novináři, že zase nedošlo k pozitivním výsledkům - nejvíce se tu mluvilo o jmenování nových biskupů, 10 z 13 sídel je stále neobsazeno, pražským arcibiskupem zůstává i při svých 85 letech kard. Tomášek, třebaže podle koncilu by už v 75 letech měl jít do penze.

Sto až sto dvacet tisíc poutníků přišlo v neděli 8. července

na hlavní pout' do Levoče; jen několik set se jich dostalo do malého kostelíka. Ioni povýšeného na „malou“ baziliku, ostatní se účastnili mše svaté pod širým nebem a mnozí přespali pod hvězdami ze soboty na neděli. Policie se snažila přívalu poutníků zabránit - ze 70 % to byli mladí pod 30 let, velký počet jich přišel z Moravy a Čech, ale nadarmo; na rozdíl od minulých let je policisté nelegitimovali ani jim nevyhrozovali. Zato prý kontrolovali kněze z odpovědníky, zda mají státní souhlas. Poutní mši svatou sloužil spišský kapitulní vikář Štefan Garaj, který se potom modlil zásvětnou modlitbu posledního spišského biskupa mons. Vojtáška z r. 1948. Týž den se několik tisíc poutníků na Velehradě v rámci hlavní cyrilometodějské pouti společně modlilo, aby Jan Pavel II. přece jen mohl příští rok v kruhu našich věřících slavit 1100. výročí smrti sv. Metoděje. - Pondělní čs. tisk ani KN následující týdny o poutích nepřinesly sebemenší zmínku - zato na ně upozornil sv. Otec při poledním Anděl Páně. Slovenské KN se zmínily o slovech sv. Otce o slovanských apoštolech, o Levoči ne.

Výbor na obranu nespravedlivě odsouzených uveřejnil zprávu o 50 soudních přelíčeních a alespoň 370 administrativních opatřeních pro náboženské přesvědčení, k nimž došlo od r. 1979. Skutečný počet je však daleko vyšší. Posledním případem je soud v Olomouci proti deseti mladým katolíkům, kteří se prý provinili výtržnictvím a pobuřováním, tím že při soukromé oslavě svatby hráli divadlo na shakespearovské téma „Jak se vám nelíbí - ačkoli nechcete“; některé jeho výroky prý byly zaměřeny proti socialistickému a státnímu zřízení republiky. Všichni byli uznáni vinnými a odsouzeni podmíněčně na 6 až 18 měsíců vězení. Proces měl zřejmě protináboženské pozadí, i když to nikde nebylo otevřeně řečeno. Jako důkaz pro nepřátelský postoj k socialistickému státnímu zřízení obžalovaných bylo uvedeno - podiv se, kdo chce - že nezastávají pracovní místa odpovídající jejich vzdělání a kvalifikaci. Jako by to bylo jejich vinou.

Podle KN z 8. července skončilo letos bohoslovecká studia v Litoměřicích 15 bohoslovců; tolik by tedy mělo být všech

novosvětců pro české země. Kněžská svěcení udělovali kard. Tomášek a biskup Vrana 30. června v Hradci Králové a Olomouci. 1. července v Praze a Brně. Slovenské diecése měly 31 novosvětců. ★ Podle zprávy, která přišla na Západ, ucházelo se letos do 1. ročníku litoměřického semináře na 90 studentů. ★ Mladí Že sdružení našich bývalých německých spoluobčanů Ackermann-Gemeinde poslali ze sjezdu německých katolíků pozdrav našim mladým v ČSSR: ujist'ují je zvláštní vzpomínkou v modlitbě, protože je s nimi spojuje nejen jedna církev, ale též společné dějiny a zeměpisné sousedství. Zvou je na příští sjezd do Cách. ★ „Vatikán opět kárá neposlušné“ je titulček zprávy v RP o instrukci kongregace pro nauku víry o nebezpečích teologie osvobození; Vatikán prý „směšování politiky s vírou“ v Latinské Americe zakazuje, kdežto v jiných zemích - myslí zřejmě Polsko, k tomu přímo vyzývá.

RUZNÉ ZPRÁVY

Dne 23. června se vrátilo do Prahy posledních 20. čl. občanů, kteří byli 12. března m.r. zajati v Angole protivládní organizací UNITA; dalších 46 zajatých osob bylo propuštěno loni 1. července, jeden z zajatých zemřel. Náměstek ministra zahraničí Svoboda, který jednání vedl, ve svém poděkování, jak je uveřejnil čl. tisk, vynechal jihoafrickou vládu, třebaže ta zprostředkovala na svém území setkání s představiteli UNITA, s nimiž bylo nutné přímo vyjednávat. Také o zásahu sv. Otce, na jehož přímělu byla propuštěna první skupina, se v Praze nikdy nezmínili. ★ K 30. červnu měla ČSSR 15 milionů 460 tisíc obyvatel, tj. o 22 tisíc víc než k 31. prosinci 1983, české země 10 333 000, o 5 tisíc víc. ★ V časopise „Nová mysl“ věnuje Eduard Čejka článek 40. výročí invaze do Normandie. Opakuje soud Sovětů, že invaze sice urychlila porážku nacismu, neměla a nemohla však mít rozhodující význam pro výsledek druhé světové války, ta byla rozhodnuta na Východě. Ostatně druhá světová válka začala až 21. června 1941: o dohodě mezi Moskvou a Berlínem z 23. srpna 1939, o rozhodující pomoci USA nepřipravenému Sovětskému svazu ani slova... ★ „Jistoty naší cesty“ je titul článku, kterým

RP vzpomíná srpnové invaze 1968: internacionální akce zmařila kontrarevoluční plány vnějších i vnitřních nepřátel... porážka kontrarevoluce v ČSSR přispěla ke stabilizaci v Evropě. ★ Hnutí Charta 77 ve svém svolání žádá odchod sovětských vojsk, která přišla přece jen „dočasně“; odchod přispěje ke zlepšení vztahů mezi čl. a sovětskými národy, učiní věrohodnější dohodu o neútočení se státy Severoatlantického paktu. ★ RP vzpomíná 8. srpna krátkou notickou 100. výročí smrti Miroslava Tyrše, „zakladatele moderního tělovýchovného hnutí“, „buržoazního demokrata, jehož pokrokové ideály uskutečnil teprve socialismus“. Ani slova o dějinách a nynějších osudech Sokola, jež Tyrš založil. ★ V noci na 13. července se přehnaly Čechami a Moravou četné bouřky s kroupami a větrem, který místy dosáhl rychlosti až 150 km/hod. Škody na polích v lesích i na budovách byly nesmírné; na mnoha místech musela být přerušena na nějaký den železniční doprava, nánosy bahna dosahovaly až do výše jednoho metru. ★ V Tribuně si stěžuje účastník odborářské rekreace v Luhačovicích na výlet, organizovaný Čedokem: „...od průvodce, čiperného průvodce, jsme se hodně dověděli o Cyrilu a Metodějovi, o vykopávkách v Mikulčicích, o hodném arcibis-

kupovi, který dal postavit dům pro mentálně postižené děti, vděčnost zato dokazuje množství stále živých květů kolem jeho katafalku, o zásluhách Bati...“ - výlet byl jistě do Gottwaldova a na Velehrad a ten „hodný arcibiskup“ je zřejmě „tatíček Stojan“. Pro tohoto průvodce se prý život zastavil r. 1945.

Nové známky vyšly: dvě známky v serii „Pražský hrad“ se zpívajícím kohoutem z katedrály sv. Víta z 19. stol. a s kresbou Hrající král David z zlatáře Roudnického (kolem r. 1400); čtyři známky na téma „Sport - olympijské hnutí“ se stylizací skoku do výšky, cyklisty ve spurtu, veslaře a vzpěrače; k 40. výročí Karpatsko-dukelské operace - je znázorněn útok vojenské formace; a Slovenského národního povstání; pět známek s reprodukcemi hracích karet z XVI.-XIX. století. ★ K 100. výročí narození Antonína Zápotockého, 1985, se připravuje dokumentární film o jeho životě a práci. ★ V RP z 1.8. se hořší čtenář „kd“ nad tím, že v 60 filmových sálech v Praze se promítá na 50 titulů z kapitalistických produkcí, necelých 20 z domova a něco přes 10 z ostatních socialistických zemí. V Brně prý je poměr skoro stejný. „Ekonomická hlediska berou vřch nad kulturní politickými.“ ★ V r. 1983 bylo vyrobeno 177,505 osobních - o 2,3 % víc než v r. 1982 - a 43,194 nákladních automobilů, o 4 076 méně, v souvislosti se změnou a přípravou nové produkce.

OZNAMUJEME VŠEM KRAJANŮM,
naši české a slovenské veřejnosti,
že jsme v Ciceru otevřeli novou restauraci

"CROWN RESTAURANT"

5735 W. Cermak Rd.
CICERO, IL.

Vepřo, knedlo, zelo,
pivo jako křen,
guláš máme taky,
bar vždy otevřen.

Zastavte se, přesvědčte se,
přiveďte své přátele!
Prvotřídní chutná jídla
LEVNÉ CENY.

Útulné prostředí.

Vaši hostitelé:

Maňa Vlková
kuchařka
z „Plaza Restaurant“

Mike KAZIL,
který nikdy
žádnou radost nezkaží!

Denně otevřeno
od 11 hod. do 8 hod. večer.
V pondělí zavřeno.

☎ (312) 652-3555

Petr Ovečka:

Co se událo během letošního léta v Polsku?

K 40. výročí osvobození a vyhlášení lidové republiky, gen. Jaruzelski vyhlásil 22. července rozsáhlou amnestii. Parlament ji schválil 360 hlasy, 4 byly proti a 8 poslanců se hlasování zdrželo. Amnestie se vztahovala na 35.000 vězňů - všech jich je 90.000 - a také na 650 „politických“; vyňati jsou jen ti, kdo se mají zodpovídat z vlastizrady, špionáže a sabotáže, bylo jich 22 a mezi nimi Bogdan Lis a Piotr Mieszewski z KORu. Výboru pro sociální sebeobranu, a snad i dva kněží, kteří prý zneužili svého stavu k činnosti odporující zájmům socialistického Polska: dali prý výbušniny a zbraně podvrtným živlům, byly u nich nalezeny protistátní publikace atd. Opravdu byli propuštěni přední vedoucí jak Solidarności, tak i KORu a KNP - Výboru pro nezávislé Polsko, jako Jacek Kuroń, který od r. 1964 strávil devět let ve vězení. Leszek Moczulski, Henryk Wujek - ve vězení od 13. 12. 1981. Amnestie otevřela bránu k návratu do vlasti i pro politické emigranty. Propuštění však zůstávají pod policejním dozorem. Rulewski, propuštěný, řekl, že zaměnil žalář se mřížemi za žalář bez mříží. Trest je promínut s podmínkou, že se amnes-

tování zdrží politické činnosti do konce r. 1986, jinak budou muset odsedět jak trest nový, tak i zbytek starého. Řada jich však prohlásila, že své názory nezmění a že budou jednat podle svého přesvědčení; a skutečně už při 4. výročí zahájení gdaňských stávek 31. července došlo k novým zatčením a odsouzením.

Není divu, že amnestie proto vyvolala malé nadšení, i když ji všichni přivítali: někteří propuštění ji ani nechtěli přijmout, prý ilegální bylo jejich zatčení a proto nemá smysl nějaká amnestie. Z podzemí Bujak vyhlásil, že Solidarność neskádá zbraně: napřed musí být obnoveny nezávislé odbory a nastolen pluralismus. Jak možno mít důvěru k politické třídě, která jednostranně zrušila Gdaňské úmluvy, které předtím podepsala? Je si však vědom, že od oněch úmluv uplynuly čtyři roky. Pro Walesu je amnestie první krok, „naděje možnosti ke kroku druhému“, který by teprve mohl situaci zásadně změnit. Amnestii, říkají mnozí, se režim vyhnul nepřijemnému procesu s předáky KORu a Solidarności, začátečního jen několik dní před jejím vyhlášením.

Pro Jaruzelského byla amnes-

tie důkazem síly vlády a strany, úspěchem dosavadní politiky normalizace a konsolidace. Jistě doufal také ve zrušení sankcí ze strany USA a Evropského společenství - a byl pak zklamán, když sankce byly pouze zmírněny. Amnestie byla vyhlášena na žádost PRONu - Vlasteneckého hnutí národní obrody; ani slovem se nezmínil o zásluhách církve, pro níž všeobecná amnestie byla jedním ze stabilních bodů jakéhokoliv jednání s vládou. Jménem všech biskupů primas kard. Glemp děkoval vládě za amnestii, že je jistě čin pozitivní, ale situaci nevyřeší, nedojde-li k dalšímu kroku: k otevřenému a upřímnému dialogu s celým národem, k dialogu, který byl přerušen 13. prosince 1981; amnestie musí být bezpodmínečná, dodával, tj. musí dovolit návrat do práce a na studia všem, kdo za poslední dvě léta byli pro své přesvědčení z práce nebo ze studia vyloučeni.

Kard. Glemp tyto požadavky opakoval během srpna několikrát; tak při pohřbu náhle zemřelého gdaňského biskupa mons. Kaczmarek hájil úmluvy z r. 1980 - mons. Kaczmarek byl zapojen při jednáních - protože byly nepostradatelné, ale také druhou stranu zval k rozvážnosti. Nebo 15. srpna v Česťochově, před 300.000 poutníků, mezi nimiž bylo mnoho nedávno propuštěných politických vězňů: jim platila jedna z proseb při Modlitbě věřících a zase volal po sblížení, odpuštění, smíru mezi celým obyvatelstvem Polska a po vzájemné pomoci na jeho rekonstrukci. Při dožínkové mši sv., zase v Česťochově, hájil tradice rolníků, úzce spojené s jejich vírou, a odsoudil pokusy nahradit je jakousi pseudokulturou. - Dodejme v této souvislosti, že banka na pomoc rolníkům, která by vznikla z pomoci katolického světa a kterou by řídila církev, je stále ještě jen plánem, stejně jako není vyřešena otázka navázání diplomatických styků se Svatou stolicí; biskupové si přejí, aby současně byl vyřešen právní statut církve vůči státu a zapojen do konkordátu; vláda říká, že se to vyřeší až potom.

Jan Pavel II.

Události ve své staré vlasti sledoval pozorně ve Vatikánu papež Jan Pavel II. Několikrát dal průchod svým obavám a nadějím při projevech k poutníkům, svým krajanům. 27. června při generální audienci slovy biskupů vyjádřil svou bolest nad novými zatčením při neklidech v Radomi a svěťoval Polsko ochraně jeho světců a především Maximiliana Kolba a

těch, které prohlásili za blahoslavené za své loňské návštěvy v Polsku. 14. července - to právě začal ve Varšavě proces s Kuronem, Moczulským aj. - při mši sv. pro polské poutníky zval ke modlitbě „za ty, kdo mají být souzeni, za osvobození všech, kdo jsou ve vězení, aby v jeho vlasti a všude na světě byla respektována lidská práva, za plnou nezávislost státní i národní své země...“ - 25. července i on přivítal právě vyhlášenou amnestii, připomněl, že se splnilo to, po čem volal loni 27. června ve Varšavě, a vyslovil přání, aby amnestie znamenala základní kámen k sociální obrodě, v duchu zásad, pracně formulovaných za oněch kritických dnů v srpnu 1980 a obsažených v úmluvách, tehdy podepsaných. - Týden nato vzpomněl 40. výročí propuknutí varšavského povstání: vzdal

hold všem, kdo se povstání zúčastnili a kdo tehdy za svobodu vlasti platili životem, opakoval právo Polska na plnou nezávislost a svrchovanost, na národní svobodu, na svobodu svědomí a náboženství a celý národ světil ochraně P. Marie Česťochovské - tyto myšlenky opakoval při mši sv., kterou sloužil pro polské poutníky na hlavní česťochovský svátek 26. srpna. A občas naznačoval, že pomýšlí na novou cestu do Polska. Primas kard. Glemp to otevřeně řekl při jedné mši svaté v Itálii: Poláci se už těší, že „svěho papeže“ zase mezi sebou uvítají, jedním z míst, která navštíví, budou Piekary Slaskie, u horníků, kam jako krakovský arcibiskup každoročně jezdíval a kam loni mu nebylo dovoleno zavítat. První kroky že už byly učiněny, ujistoval kard. Glemp.

Zasloužilý legionář

Antonín Bartoš začal vydávat nový měsíčník „Americké Slovo.“ Rediguje jej s Aloisem Čížkem z Francie a s Josefem Slankem z Holandska.

**MÝM ÚDĚLEM JE PRÁCE -
MŮJ ŽIVOTNÍ CÍL
SVOBODNÉ ČESKOSLOVENSKO**

Vážení redaktoři, dopisovatelé a ostatní zájemci!

Chceme-li uspět s „Americkým Slovem“ (a to musíme) je třeba práci dát směr a obsah, jinak psát, páté přes deváté by bylo vyhazováním peněz za papír.

Americké Slovo jsou noviny se snahou:

1) Podporovat a udržet myšlenku boje za svobodu a demokracii pro Československo v prvé řadě a spolupracovat na uskutečnění snah ostatních se stejnými zájmy v boji proti komunismu.

2) Zabezpečit tuto budoucnost novým, ale přirozeným spojením s námi nejpřibuznějšími Slovany - Poláky, Ukrajinci.

3) Bezprostředně dávat zprávy o domově a pokud tím nebudou doma ohroženi, tedy pro domov. (Znat minění domova je nutnost - budou volby do parlamentu, okresu a obcí; oficiálního kandidáta volit musí, chceme však vědět, kdo by jím byl, mohl-li by si vybrat.)

4) Co můžeme udělat, anebo alespoň se snažit, aby ČSR bylo „bezatomovým pásmem“.

5) Zeelit exil (je nás přinejmenším 100.000 dospělých) a se starousedlíky na celém světě jistě půl milionu, kteří si jsou

vědomi svého původu a tak dosáhnout reprezentační a politické základny. Tohoto přípravného cíle můžeme dosáhnout jen volbami a co nejrychleji „přímými“ volbami za účasti všech již organizovaných národních složek ve světě - (Exulantské rady, Svory unie, Čs. Sokol v zahraničí, Americký Sokol, ČSA, ČSNRA, Instituce Americký Fond, IRC, noviny a novináři!

Kdo se hlásí do volební komise?

Naši předchůdci dovedli organizovat legie vojensky a politicky: Měli jsme Sokolské a Orelské slety, máme v exilu Sokolské slety vědomitě připravené a živé, organizované za nejtěžších podmínek! Domácí boj proti nacistům za pomoci i bez pomoci parašutistů v nedávné minulosti jsou ukázky našich schopností.....jenom vůli máme rovnou“/Jan Kolář/.

Jen tak dosáhneme respektu a uznání u svých přátel i nepřátel.

Z tohoto neúplného programu, v němž jsou uvedeny jen začátky našich budoucích povinností, můžeme si udělat představu, jakou gigantickou práci odevzdal našim národům Masaryk s legiemi a Beneš se zahraničními vojáky.

Slovo „nemožné“ zapomeňme! VŠEM, KTERÍ CHTĚJÍ ÚČINNĚ SPOLUPRACOVAT S „AMERICKÝM SLOVEM“, A KTERÍ CHTĚJÍ DOSÁHNOUT VYTVOŘENÍ NEJSÍRŠÍ A NEJDEMOKRATIČTĚJŠÍ ZÁKLADNY PRO BOJ ZA SVOBODU ČESKOSLOVENSKA A JEJÍ ZAJIŠTĚNÍ, pošle 1. číslo svých novin Antonín Bartoš, 25-20 14th Plate, Long Island City, N.Y. 11102-3557.

ZPRÁVA, KTERÁ POTĚŠÍ

milovníky dobrých polévek, houbových omáček Z NEJLEPŠÍHO DRUHU HŘÍBKŮ. Světlé, hrubé krájené - zkrátka nejlepší, které jsou jen u nás k dostání.

1 lb. \$49.50, poštou \$52.35.

1/2 lb. \$25.00, poštou \$27.65.

1/4 lb. \$13.00, poštou \$14.85.

Nové druhy křišťálového skla, granátové šperky, rekordy, české i slovenské knihy/beletrie/, umělecké knihy, slovníky a učebnice, největší výběr blahopřání v angličtině, češtině, slovenštině a jiných řečech, pentle na kroje, šátky na hlavu, panenky v krojích od \$7.50 do \$75.00, dále kuchyňské potřeby, keramika, koření, byliny, cukrovinky a mnoho dalších věcí. Máme na skladě i formičky na ořechy - krabička 50 kusů \$8.50, poštou \$10.50.

Právě vyšla populární kniha pro naše kuchařinky /v angličtině/

CZECHOSLOVAK PASTRIES

v novém již 9. vydání, které přešlo z rukou Charlotte G. Masaryk Soc. Inc. New York do rukou firmy F. Pancner.

Cena -\$2.75, poštou \$3.75

Mnoho nových knih z Československa právě došlo.

Máte-li zájem vyžádejte si seznam.

Tuzex

Zakázky a peněžní poukázky vyřizuje rychle, spolehlivě a zaručeně. Těž vyplácení fondů-trusts (pojistitelství) přibuzným v Československu bez srážek.

F. PANCNER, Inc.

Importér a zástupce Tuzexu, Artie, Unico a jiných čl. podniků

6514 WEST CERMAR RD., BERWYN, ILL. 60402

Telefon 484-3459

KONVENCE NÁRODNĚ SOCIÁLNÍCH EXULANTŮ

Ideová a politická komise Čs. strany národně sociální pořádala ve dnech 27.-28. října t.r. v senátní síni Brockovy univerzity ve městě St. Catharines v Kanadě pracovní konferenci, které se účastnili též členové ústředního výboru strany a hosté ze Spojených států, Kanady a

Norska. Shromáždění zahájil předseda komise, univ. profesor dr. V.M. Fic, který zdůraznil, že konference národně sociálních exulantů je současně oslavou 66. výročí svátku 28. října - dne zrození Československé republiky, který zůstane navždy nejvýznamnějším svátkem v historii čsl. národa.

Býv. poslanec Ota Hora promluvil o národním a sociálním programu strany, o jejím idealismu a věrnosti k myšlenkám humanitním a k demokracii, které tvoří základ k životu národa a jednotlivce. Od svého vzniku strana národně sociální co nejrozhodněji odmítala marxistickou nauku o třídního boji a diktaturu proletariátu. Byla vždy pro hospodářský pluralismus, pro drobné a střední soukromé podnikání, dobrovolné družstevnictví a státnímu sektoru byla ochotna svěřit nanejvýš jen železnice, doly a banky. Ota Hora pak pokračoval: „Marxistický «socialismus» se v naší zemi neosvědčil, protože byl v naprostém rozporu s naší národní tradicí a s humanismem. Navíc vzal našemu lidu svobodu a lidskou důstojnost. Marxistický «socialismus», reprezentovaný Sovětským svazem přinesl mnoha národům jen útlak, otroctví a utrpení. V otroctví drží i československý lid. Stal se nepřítelem nejen našim, ale všech lidí.“

Jožka Pejscar se ve svém projevu zabýval vztahy mezi exilem a domovem, které je nutno prohlubovat. Prohlásil: „Neodešli jsme do exilu jen zachránit své životy, nýbrž především dostát svým povinnostem vůči svému národu a republice. Víme, že člověka mučí okovy, i kdyby byly ze zlata. Našemu člověku život bez svobody není životem. Strana nám byla vždycky jen prostředkem služby národu a republice. Jejich zájmy měly přednost před ostatním. Proto v exilu máme před očima jen a jen dobro národa, všechno ostatní přijde na řadu až bude národ zase svoboděn. V exilu máme být jen tlumočníky svého národa, musíme mu pomáhat, aby se svobodným

opět stal. Co potřebujeme je, abychom dobře znali miněni domova na události v Československu i ve světě. Za tímto účelem jsou nezbytné kontakty s domovem, už také proto, že domov od nás požaduje nezbytné rady a pokyny, jak si má počínat v úsilí o návrat svobody do naší vlasti.“ - Jožka Pejscar pak konkrétně nastínil postup k prohlubování kontaktů s domovem.

O strategických perspektivách osvobozovacího procesu hovořil dr. V. M. Fic. Při plánování tohoto procesu se musíme přizpůsobovat politickému vývoji ve světě, který se často mění. Musíme být však stále připraveni. Shromáždění vyslechlo zprávu o politické situaci v zemích západní Evropy, kterou pro komisi písemně vypracoval Kamil Bena. Zprávu o činnosti čs. strany národně sociální v exilu přednesla ústřední tajemnice Libuše Drobílková. Zdůraznila, že strana má své četné stoupence mezi těmi exulanti, kteří obětavě pracují v exilových a krajanských organizacích. Je tomu tak především v Austrálii, v Kanadě, v Německé spolkové republice, ve Švýcarsku, v Norsku i ve Spojených státech, kde jsou funkcionáři v Čsl. národní radě americké, v Radě žen svobodného Československa, v Ženské národní radě, v Sokole, ve Svazu čsl. sportovců v zahraničí, v řadě kulturních spolků a pod. Strana věnuje zvýšenou pozornost naší mládeži.

Předseda Ústředí Čs. národního sdružení v Kanadě Jiří Corn seznámil účastníky pracovní konference s průběhem porady, kterou svolala nově zvolená vláda strany pokrokových konzervativců, a které se zúčastnili představitelé 32 etnických skupin v Kanadě. Na poradě, na jejímž počtu byly vesměs jen zájmy národnostních emigrantských skupin se dostavilo sedm ministrů! Nová vláda si uvědomila, že k jejímu nedávnému vítězství v parlamentních volbách značně dopomohly etnické skupiny, kterých je osm milionů z 22

milionů obyvatel Kanady. Nová vláda chce proto národnostním skupinám vycházet vstříc v jejich kulturních a sociálních potřebách a požadavech. Ministři přislíbili, že budou přicházet na podobné porady dvakrát do roka. Jiří Corn, mluvčí o činnosti Čs. národního sdružení v Kanadě, konstatoval, že nikdy nebyla tak úspěšná, jako je tomu nyní. Ocenil činnost Rady svobodného Československa, ve které je činný prof. dr. Vladimír Krajina.

O poznatcích z obnovy života nář. soc. strany v Československu v období „pražského jara“ v letech 1968-69“ podal podrobný výklad Zdeněk Otiruba. Strana se tehdy začala slibně rozvíjet. Do strany přicházeli bývalí její členové a také mládež. Tvořily se nové organizace a to nejen v Praze, ale i na českém a moravském venkově, především zásluhou býv. politických vězňů, kteří byli v letech padesátých a šedesátých pronásledováni pro své demokratické a protikomunistické smýšlení. Ukázalo se, že strana má ve vlastní řadě příznivců. Sovětská invaze však tento slibný vývoj zvrátila.

Nadšeně uvítaná Hana Kvapilová z Norska přednesla velmi zajímavý výklad o politických poměrech v Norsku, kde se nyní projevuje silný politický vliv Sovětů. Pak se rozhovořila o čsl.-norském komitétu, jehož je dlouhá léta obětavou činností. Komitét vykonal nesmírně zasluženou práci ve prospěch čsl. uprchlíků, vlastní „Domov Milady Horákové“ a každoročně organizuje prázdninové osady pro naši mládež.

Druhého dne pracovní komise - v neděli 28. října - se dostavil mezi účastníky prof. dr. Vladimír Krajina, předseda strany národně sociální v exilu, který promluvil o 28. říjnu. Tento svátek našich národů vadil nacistům i komunistům. Komunisté, odchovaní rakousko-uherskou šmerlovštinou zatracovali svátek 28. října již při zrození Československého státu.

Všemožně usilují o to, aby mladší generace, která nejrozhledněji zrození samostatného státu Čechů a Slováků pohlížela na 28. říjen jako na bolestnou ránu. K odkazu 28. října, k odkazu T.G. Masaryka se přísluší čs. strany sociální nikoli nepřestanou hlásit.

Ze svého dvoudenního zasedání ideová a politická komise vypracovala nový organizační řád strany, který bude předložen Ústřednímu výboru k schválení. Současně komise schválila hlavní zásady rezoluce a „Prohlášení k domovu požadující m.j. odchodu sovětských okupačních vojsk Československa a dodržení plnění Jaltské dohody.“

Pracovní konferenci střídavě řídili V.M. Fic, Oldřich Blažek, Rozina Nehasilová, Ludvík Rychtera a Zdeněk Pražák. Diskusi pak vystoupili, kromě j. vzpomenuých předsedajících referentů Antonín Čech, Miroslav Klimek, Břetislav Kroulí, Jan Petlíčka, Zdeněk Slávi, Alois Stana a další.

Velmi zdařilá konference byla zakončena zpěvem Československé státní hymny.

VEČÍREK K POCTĚ OTY HORY

V sobotu 27. října se sešli účastníci pracovní konference Čs. strany národně sociální exilu v rezidenci manžele Ficových v St. Catharines i večírku pořádaném na počest pětasedmdesátých narozen býv. poslance a čestného místopředsedy strany Oty Hory. Byla to zdařilá překvapenka, neboť jubilat neměl o skutečném účelu večírku ani tušení. Byl středem velké pozornosti všech přítomných, kteří mu zapívali: od mladších a bývalých spolupracovníků v hnu mládeže L. Drobílkové, Zdeňka Slavíka obdržel krásně vyhotovený diplom uznání zásluhy o mládež a stranu národně sociální. Za vede strany jej pozdravil a blahopřátl mu red. Jožka Pejscar, který b. s Otou Horou činný v hnutí nář. soc. mládeže již od r. 1950).

OTEC BISKUP ŠKARVADA ŠEDESÁTNÍKEM

BLAHOPŘEJEME

dodatečně, ale přesto stejně upřímně našemu exilnímu Otci biskupovi Jaroslavu Škarvadovi, který se 14. září dožil šedesátky. Je rodilý Pražák. Po maturitě na československém reálném gymnáziu v Praze na Vinohradech začal studovat teologii, nejdříve tajně; dokončil ji v Římě jako bohoslovec koleje Nepomucenum - 12. března 1949 byl vysvěcen na kněze. Nejdříve kaplanoval několik let v sev. Itálii a pak byl povolán za profesora dogmatické teologie na Krájském semináři v Chieti ve střední Itálii. Když r. 1963 přijel do Říma kard. Beran, stal se jeho osobním sekretářem a zůstal jím až do jeho smrti 17. května 1969. Když se mons. Planner stal rektorem Nepomucena, dostal po něm od Kongregace pro biskupy a později Papežské komise pro duchovní službu mezi vysídlovalci, uprchlíky a turisty pověření pro péči o naše krajany, kteří se ocitli v exilu. Jako „delegáta Svátého stolce pro českou duchovní službu v zahraničí“ ho už znali naši krajané od Austrálie přes všechna evropská střediska naší duchovní správy až po New York, Chicago, Los Angeles a Kanadu, když byl 18. prosince 1982 jmenován pro účinnější vykonávání svého úkolu titulárním biskupem litomyšlským. Biskupskou konsekraci přijal z rukou sv. Otce 6. ledna 1983.

Otcí biskupu Škarvadovi přejeme k šedesátce, aby našel hodně pravého porozumění a pomoc pro svou duchovní službu a aby se mu podařilo vnést do našeho po tolika stránkách rozděleného českého exilu alespoň poněkud té nadpřirozené upřímné jednoty - jak si to vzal do svého biskupského hesla - „aby byli jedno“. AD MULTOS ANNOS!

Redakce Hlasu národa

PRAGUE SAUSAGE & DELICATESSEN

- HOME MADE SAUSAGES
- FROZEN FOODS
- HICKORY SMOKED MEATS
- FRESH POULTRY
- ČERSTVÉ DOMÁCI UZENINY
- IMPORTOVANÉ LAHŮDKY

6312 WEST CERMAK ROAD
BERWYN, ILLINOIS 60402

☎ (312) 795-0250

Rádi vás obslouží a na vaši návštěvu se těší
MARY & STANLEY DYNIA

Pěkné posezení najdete v přátelivém prostředí
restaurace

CAFÉ EUROPE

u Mirka a Stelly Umlaufových

5710 West Cermak Road v Cicero
RODINNÉ OSLAVY — PARTY — PODLE DOHODY
ČESKO-AMERICKÁ KUCHYNĚ
DENNĚ ČERSTVÁ JÍDLA — BAR
TELEFON: 656-3555

New Delhi. - Jak jsme už o tom psali v minulém Sloupku informací, dne 31. října byla v New Delhi na cestě ze své rezidence do práce zavražděna dvěma členy své vlastní bezpečnostní stráže indická ministerská předsedkyně Indira Ghandiová ve věku 66 let. Byla dcerou prvního indického ministerského předsedy Jawaharlala Nehru, který řídil osudy Indie 17 let. Ghandiová byla ministerskou předsedkyní od r. 1966 až dosud, s výjimkou let 1977-1980, tedy 15 let. Oba se snažili převést Indii z éry domácího průmyslu a primitivního zemědělství do éry moderní ekonomické demokratické mocnosti; k dosažení tohoto cíle však bude ještě nutno vykonat dlouhou cestu. Vrahy Indiry Ghandiové byli členové sekty Sikhů; dva z nich do ní vypálili celkem 22 ran. Jeden z pachatelů byl na místě zastřelen, druhý byl zraněn, a třetí, který nestíhl být zatčen. Sikhové, jichž je 14 milionů neboli 2 % z celkového počtu 700 milionů Indů, žijí většinou v severozápadním státě Punjabu. Jsou velmi dynamičtí a ekonomicky podnikaví; podobně jako někteří Japonci, Číňané, Prusáci či Židé uvnitř Hinduistického moře. Protože to jsou dobří vojáci, indická armáda spočívá z 30 % z příslušníků sekty Sikhů. Indický prezident Zail Singh je Sikh. Nábožensky přijali některé prvky mohamedánství a proto jsou ostatními hindy považováni za schismatiky a heretiky. Sikhové už od udělení nezávislosti Indie projevovali separatistické snahy; umírnění, kteří

tvorí velkou většinu, by se spokojili s jakousi autonomií. Ghandiová, která postrádala politického taktu svého otce, se dopustila některých omylů vůči Sikhům; ve svém úsilí o jednotnost země jim odmítala jakoukoliv samosprávu a veškerou vládní moc měla v rukou pouze jediná politická strana - její „strana Kongresu“. Mezi Sikhy tedy vznikla extrémní separatistická menšina, která si utvořila svým střediskem - a také předtím skladištěm zbraní - hlavní svatyni Sikhů „Zlatý chrám“ ve městě Amritsaru. Ghandiová letos v červnu poslala indickou armádu, aby dobyla tohoto chrámu a tak rozdrtila páteř sikhického separatismu. Přitom bylo pobito asi 1,200 Sikhů. Nynější vražda Ghandiové je všeobecně považována za pomstu Sikhů, za krvavé napadení a obležení této jejich svatyně. - Zpráva o vraždě Ghandiové ohromila celý svět. Hindové obvinili Sikhy, že zavraždili „jejich matku“, a po celé zemi - zejména ve městech - byly po několik dnů konány pogromy proti Sikhům, snadno rozeznatelných od ostatního obyvatelstva svým vousem, dlouhými vlasy a turbanem na hlavě. Byl plněn jejich majetek, byly zakládány požáry v jejich domech, obchodech, autech i autobusech a asi tisíc jich bylo zavražděno, obyčejně surově. Ve 100 indických městech musilo být vyhlášeno stanné právo a byla poslána armáda, aby zjedнала pořádek. Sikhové slibují, že se pomstí na indických politických osobnostech za tyto násilnosti. Význam

LETEM

SVĚTEM

této vraždy je srovnáván s vraždou Mohandas „Mahatma“ Gandhího v r. 1948 fanatickým marxistickým studentem; zavražděná předsedkyně indické vlády Ghandiová nebyla v žádném příbuzenském vztahu s Mahatmou Gandhim. - Hned 31. října byl indickým parlamentem jednohlasně zvolen novým indickým ministerským předsedou starší syn Ghandiové, 40 letý Rajiv Ghandi, který ihned učinil apel na své spoluobčany, aby zachovali klid a z úcty k jeho matce se zdrželi všech násilností. Řekl: „Nic by nezranilo více duši milované Indiry Ghandiové, než kdyby došlo k násilnostem.“ Jeho slova však po několik dnů nebylo dbáno. V Indii už mluví o „dynastii Ghandiů“. Ghandiová připravovala na politickou kariéru a své nástupnictví spíše svého mladšího syna Sanjay, který však před čtyřmi roky tragicky zahynul při leteckém neštěstí. Za tři měsíce se v Indii mají konat národní volby. - Ghandiová byla zvolena ministerskou předsedkyní v letech 1966, 1967, 1971 a 1980. - Pozůstatky Ghandiové byly v sobotu 3. listopadu spaleny na hranici podle starého hinduistického obřadu; její popel bude vhozen do řek v různých částech země, a zbytek rozhozen v Himalájích. Při pohřbu, jehož se zúčastnilo na milion lidí, byly přítomny delegace téměř ze všech zemí. US desetičlenou delegaci vedl státní tajemník George Shultz, který se tam také setkal se sovětským ministerským předsedou Tikhonovem, aby protestoval proti naznačování sovětských sdělovacích prostředků, že prý CIA byla zamíchána do vraždy Ghandiové. Přítomen tam byl také pakistánský prezident gen.

Mohammad Zia ul-Haq, který projevil ministerskému předsedovi Rajivu Ghandimu přání o zlepšení vztahů mezi jejich oběma zeměmi. Rajiv projevil Shultzovi nespokojenost s americkými dodávkami zbraní Pakistánu; Shultz mu odpověděl, že americké zbraně jsou určeny k obraně Pakistánu proti sovětskému nebezpečí ze strany Afghanistanu a nikoliv k útoku na Indii. Na pohřbu byly také přítomny britská ministerská předsedkyně Thatcherová, princezna Anna, sestra anglické královny Anžbety a Matka Terezie z Kalkuty.

● ● ●
Varšava. - Dne 19. října byl dp. Jerzy Popieluszko ve svých kázáních ohnivý obhájce lidských práv a ideálů zakázané Solidarity, unesen, když se autem vracel domů, u polského města Toruně; dne 31. října pak byla nalezena jeho mrtvola ve vodním rezervoáru u Włocławek při řece Visle, 95 mil východně od Varšavy. Polská vláda zatkla v souvislosti s únosem a vraždou dp. Popieluszko tři policisty - zaměstnance ministerstva vnitra, kteří se ke všemu přiznali - k únosu i k vraždě, kterou prý spáchali proto, že se kněz choval politicky nepřístupně. Dne 2. listopadu byl ještě v této souvislosti „suspendován“ policejní generál Zenon Platek a byli zatčeni dva jemu podřízení plukovníci, všichni zaměstnanci ministerstva vnitra. Gen. Platek, předseda úřadu pro církevní záležitosti, prý nedohlížel náležitě na své dva podřízené plukovníky policie, spojené s únosem kněze Popieluszka. Byla provedena pitva knězovy mrtvolky, avšak detaily o nálezích dosud nebyly uveřejněny; jen se ví, že byl

surově zbit.
V sobotu 3. listopadu se pak konal pohřeb zavražděného kněze v kostele sv. Stanislawa Kostky, kde byl kaplanem. Pohřbu se zúčastnilo na čtvrt milionu Poláků; byla přítomna také vládní delegace. Cizím delegacím nebyla účast dovolena a nebylo jim k tomu vydáno potřebné vstupní vízum. Také US senátor Edward Kennedy se chtěl tohoto pohřbu zúčastnit, avšak neobdržel polské návštěvní vízum. Zádušní mši sloužil sám varšavský arcibiskup kard. Jozef Glemp, který ve své promluvě řekl, že mučednická smrt dp. Popieluszko byla možná nutná pro vykořenění pramenů zla z polské společnosti. Vyzval k národnímu smíření a k tomu, aby všechny strany zasedly k vyjednávání o rekonstrukci Polska. K žádným bouřím při pohřbu nedošlo; Walesa i církevní hierarchie předtím vybízely k zachování klidu. Říkali, že se lid nesmí dát strhnout k revolučním násilnostem, které by nemohly mít v současnosti úspěch. - Komunistická strana a vláda Polska oficiálně odsuzuje tuto vraždu jako „pokus nezodpovědných prvků, které chtěly svým činem sabotovat úspěšné vládní snahy o narovnání s katolickou církví“. Provinilci prý budou stíháni. Vláda tedy podle zdání nemá s touto vraždou nic společného. Je však možno si položit otázku, zda v komunistické zemi je možná taková nedisciplinovanost v řadách samotných komunistů, že by někteří z vlastního popudu provedli takový únos a vraždu? Komunisté, kteří se nepodřídí rozkazům strany, jsou všude v zemích policejní rudé diktatury neslyšně likvidováni. Všechno asi zorchestrovala Moskva, která měla své cíle: zbavit se nepohodlného kněze; dát ostatním kněžím výstrahu o tom, co je čeká, budou-li příliš hlasitě mluvit; vyprovokovat vraždou kněze přívržence Solidarity k bouřím a pak je nemilosrdně vojensky rozdrtit; přitom však si komunistická strana Polska musí zachovat čistý štít. Možná že moskevská KGB jednala přímo s polskou tajnou policií, bez vědomí Jaruzelského a jeho vlády. Možná také, že Jaruzelski byl do všeho zasvěcen a rozkázal všechno provést. Co nyní bude s těmito zatčenými, kteří únos i vraždu provedli? To bude asi záležet na okolnostech. Mohli by být i obětováni; spíše však celá aféra se postupně obratně utlumí. V žádném případě

Ondrus & Son

Zhotovujeme přikrývky (deky) i polštáře z přineseného peří;
hotové povlaky na deky ve všech velikostech.
Máme největší výběr záclon (draperií) do kuchyně, pokojů a ložnic;
soubory do kuchyně, pokojů, ložnic a koupelen;
sklad hotových prošitých dek a polštářů z husího prachového peří a dacronu.
Velký výběr bed-spreads a draperií téže barvy.

Navštivte nás!

Rádi poradíme a odborně obsloužíme — česky či anglicky.

Máme 45-letou zkušenost — a stejně dlouhou dobu sloužíme svým krajanům jen kvalitním zbožím.

Těšíme se na vás!

Ondrus & Son

6533 WEST CERMAK RD., BERWYN, ILL. 60402

GU 4-1700

Hned naproti obchodu p. F. Pančera

Serving your family's financial needs for over 60 years

MID AMERICA
FEDERAL SAVINGS

CICERO: 5900 W. Cermak Road, Phone 863-6700
4800 W. Cermak Road, Phone 656-1770
RIVERSIDE: 40 E. Burlington St., Phone 442-9700
LA GRANGE PARK: 1921 E. 31st St., Phone 579-1400
WESTERN SPRINGS: 40 W. 47th St., Phone 246-8990
CLARENDON HILLS: 55th & Holmes, Phone 325-7300
NAPERVILLE: 1001 S. Washington St., Phone 420-1001
9 E. Ogden Ave., Phone 420-8000
WHEATON: 250 E. Roosevelt Road, Phone 653-4800
ST. CHARLES: 2600 E. Main St., Phone 377-2100

Assets over
\$650,000,000

"You're never more than 5 miles from a Mid America Federal Savings office in the Western Suburbs."

však není možno uniknout závěru, že tuto ohavnou vraždu komunisté mají na svědomí - a ne jenom někteří z jejich nejbrutálnějších policistů.

Addis Abeba. — Dne 1. listopadu 50 cizích dopravních letadel, včetně amerických a sovětských, zahájilo „vzdušný most“ do Habeše. Dopravují tam potraviny, určené pro záchranu milionů lidí, trpících hrozným hladem následkem katastrofálního sucha. Tato pomoc však prý měla přijít dříve; dopravou potravin do Habeše na letiště či do přístavů, problém hladu ještě není v Habeši vyřešen. Tyto potraviny je totiž ještě nutno dopravit do postižených krajů ve vnitrozemí, které jsou často prakticky nepřístupné, protože chybějí sjízdné cesty. Také chybějí k tomu potřebné dopravní prostředky; tyto musí cizina také dovézt, včetně náhradních součástí. Habešská marxistická vláda také dosud znemožňovala jakoukoliv výpomoc severním provinciím Tigre a Wollo, suchem a hladem nejvíce postiženým, protože vedou proti Habeši občanskou válku za nezávislost Eritrey, severní části Habeše. Podle soukromých odhadů i při této masivní přepravě potravin do Habeše tam může do roka zemřít hladem na milion lidí. V posledních 12 měsících tam prý už zahynulo hladem na 900 tisíc lidí. Spojené státy poskytly Habeši v posledním měsíci za 43,7 milionu dolarů potravin; prezident nyní schválil navíc výpomoc potravinami ve výši 45,1 milionu dolarů ještě třem jiným africkým zemím, postiženým suchem a katastrofálním nedostatkem potravin; asi 35 milionů lidí tam „bez naděje hladoví“ - z nichž je 20 až 30 % dětí; nedostanou-li závčas nutné potraviny hrozí jim jistá smrt. Nejhuře je v Habeši a v Somálsku. Také v Čadu, který trpěl občanskou válkou, je situace kritická. Tisíce lidí tam už zemřelo hladem a asi 200 tisíc lidí opustilo své suchem vyp-

rahlé pozemky a bloudí krajem v zoufalém hledání něčeho k jídlu. Rodiče někdy opouštějí své děti, protože nejsou schopny je uživit a nechtějí vidět jejich smrt.

Ženeva. — Ministři olejové těžby zemí OPEC rozhodli na své schůzi v Ženevě 30. října, že ceny jejich oleje mají být podrženy beze změny na výši 29 dolarů za barel; těžba ropy však má být snížena o 1,5 milionu sudů denně, ze 17,5 milionů na 16 milionů, aby tak postupně vymizel přebytek oleje na mezinárodních trzích. Bylo respektováno přání Nigerie a Iráku, které odmítly své kvoty snížit. Ostatní země si mezi sebou bratrsky rozdělily udřízené těžební kvoty. Zároveň Egypt a Mexiko, které nejsou členy kartelu, také slíbily svou těžbu nafty snížit. Znalci říkají, že kvůli nastávající zimě, kdy potřeba po ropě opět stoupne, by se kartelu mohlo podařit udržet ceny svého oleje na stanovené výši - avšak pouze za předpokladu, že jednotlivé země budou své kvoty dodržovat a nebudou tajně těžit více oleje. Jinak ceny budou stále klesat. Čeká se, že ve Spojených státech v zimě cena galonu gazolinu stoupne asi o 4 centy. Na jaře však prý ceny gazolinu zase klesnou.

Moskva. — Dcera Josefa Stalina, Svetlana Petersová, nyní 59 letá, se po 17 letech exilu vrátila se svou 13 letou v USA narozenou dcerou do Sovětského svazu. Bylo jí vráceno sovětské státní občanství; také opět užívá svého dřívějšího

jména Alliluyeva. Své US státní občanství neztrácí: ztratila by je pouze v případě, že by se ho sama zřekla. Když v roce 1967 za návštěvy Indie s popelem svého + třetího manžela, uprchla do Spojených států, napsala knížku, z jejíhož prodeje zbohatla; svého otce diktátora Stalina omlouvala tím, že ze všech jeho krutostí vinila celý komunistický systém. Nyní se jí však stýskalo po jejích dětech z prvního manželství a po vnucích. Její syn Josef a dcera Katya, dnes skoro 40 letí, se jí narodili, když byla ženou Grigory Morozova a nesměla jim ani psát. Toto své manželství musila dát rozloučit na Stalinův rozkaz. Její matka se podle oficiální verze zastřelila v roce 1932 po hádce se Stalinem. Ve Spojených státech se vdala za architekta William Wesley Peterse, s nímž měla dceru Olgu. Toto manželství bylo rozloučeno v roce 1973. Svetlana se vdala celkem čtyřikrát, což ukazuje i na její málo stálou a vrtkavou povahu. Vloni se Svetlana Petersová přestěhovala natrvalo do Cambridge v Anglii. Kdo však ví, co za tím jejím návratem vězí? Bude-li nyní na TV obrazovce ocerňovat USA, nebyl v jejím návratu určitě jen stesk po dětech. Bud' to zapadne v SSSR do propadlých zapomenutí, nebo o ní ještě ledacos uslyšíme.

Bejrút. — S pomocí generálního tajemníka OSN Javier Peréz de Cuellara vlády Izraele a Libanonu se rozhodly vést na armádní úrovni jednání o odchodu izraelských vojáků z

libanonského území. Tato jednání měla začít v pondělí 5. listopadu v hlavním stanu mírové armády OSN v Naquora v Libanonu; na žádost libanonské vlády zahájení těchto jednání však bylo odloženo. Libanonská vláda žádala o toto odročení, aby se ze své strany mohla na jednání lépe připravit. Izrael upustil od svého původního požadavku, aby současně s jeho armádou odešla z Libanonu také syrská armáda o 40.000 mužích. Nyní pouze žádá o účinná opatření, aby se palestinskí guerilové už nemohli vrátit do vyklizených území. Od Sýrie pak žádá, aby zaručila, že její vojáci nepostoupí v Libanonu dále a že nedovolí palestinským guerilům proniknout přes území, které syrská armáda obsazuje, do území vyklizeného Izraelem, protože pak by mohli napadat izraelskou hranici. Syrský náměstek ministerského předsedy Abdul Halim Khaddam však prohlásil 1. listopadu v Bejrútu, že Sýrie, ačkoliv nic nenamítá proti vyjednávání Libanonu s Izraelem, nepodává Izraeli žádné záruky a nebere na sebe žádné závazky; nepovažuje se totiž za zodpovědnou za izraelskou bezpečnost, protože Izrael je útočníkem.

Vatikan. — Papež Jan Pavel II. právě jmenoval novým arcibiskupem Kapského města v Jižní Africe tamního světcího biskupa, černocha Stephen Naidoo, 47 letého, který se v téměř městě narodil a později vstoupil do řádu redemptoristů. Je také členem Světové rady biskupů. Nastupuje po 77 letém

kard. Owen McCannovi, který odchází na odpočinek. Považuje se téměř za jisté, že nový arcibiskup bude později jmenován kardinálem.

Washington. — Podle studie 500 stránkové, soukromého washingtonského ústavu „Carnegie Endowment for International Peace“, která byla právě uveřejněna, se v době mezi polovinou roku 1983 a 1984 osm různých zemí pokoušelo ohrožet nukleární technologií a štěpný materiál, potřebné k výrobě atomických zbraní: Indie, Pakistán, Izrael, Libye, Irák, Argentina, Brazílie a Jižní Afrika. Z těchto zemí mají Izrael, Indie a Jižní Afrika určitě už potřebné technické znalosti pro výrobu atomické (atomové) bomby, Pakistán - možná. Tytéž země se podloudnými cestami také skutečně snažily obdržet štěpný materiál - pravděpodobně prý bezúspěšně. Žádná z uvedených zemí však dosud nekonala pokusy s nukleárními zbraněmi.

Washington. — Každoročně zmizí ve Spojených státech 500 tisíc až dva miliony dětí, které buď samy utečou z domova anebo jsou uneseny. Děvčata se pak často dostanou do spárů různých majitelů prostituečních podniků a „pasáků“. Dne 19. října byla otevřena tak zvaná „horká linka“, kde je možno bezplatně hlásit všechny informace o zmizelých dětech. Tato linka je organizována ústavem „National Center for Missing and Exploited Children“. Číslo horké linky je 1-800-843-5678.

Z rodinné kroniky Rohelů a Bednaříků

Babička a stále mladá prababička E. Rohelová se teď už po několik let v posledních dvou měsících roku vždy rozpomíná na jednu radostnou a druhou smutnou rodinnou událost. Ta radostná byla i datově dřívější, a tak si na ni vděčně vzpomíná nejdříve:

Dne 9. listopadu tomu je letos už celých deset let, kdy její hodná vnučka Kája Bednaříková uzavřela šťastný sňatek a proto si přeje, aby manželé

Dave a Karolina CROSSOVI z Arlington Heights, Ill.

věděli, že babička má upřímnou radost z nich i z pravnoučat, že jim ze srdce k jejich 10. výročí manželského života přeje všem hojnost zdraví, tu nejkrásnější rodinnou pohodu, a že jim k tomu vyprošuje Boží ochranu a požehnání.

Ta druhá vzpomínka je z konce prosince před devíti lety. Tehdy si zrovna ve vánoční době po delší nemoci Všemohoucí k Sobě povolal jejího milovaného manžela, tatínka Dagmary Bednaříkové a Vladimírova tchána,

Antonína ROHELA, býv. majitele importního obchodu na 26. ulici v Chicagu,

za něhož budou koncem roku obětovány naše české bohoslužby u Panny Marie Svatohorské v Ciceru. Děkuji všem, kdo si na něho s námi vzpomenu tichou modlitbou.

EMILIE ROHELOVÁ

Elektrikářské práce:

Potřebujete opravit nebo nové elektrické vedení v domě, basementu, v garáži? Přidělat zásuvky, nové světlo či zavést zvláštní vedení k elektr. sušičce (dryer) a air conditionu?

Početivá a rychlá práce.
Volejte česky nebo anglicky:

852-2230

SPORT

I. LIGA KOPANÉ V ČESKOSLOVENSKU

Českomoravská skupina:

11. kolo: Zbrojovka Brno - Ústí nad Labem 1:0, Gottwaldov (Zlín) - SU Teplice 0:2, České Budějovice - Jablonec 4:1, Chomutov - Škoda Plzeň 0:0, Třinec - Poruba 4:0, VTJ Tábor - Mladá Boleslav 1:0, VP Frýdek-Místek - Hradec Králové 2:1, Xaverov Praha - Česká Lípa 3:0.

Prvních pět týmů v tabulce:

1. BRNO	19: 5 19
2. TEPLICE	21: 7 17
3. Č. BUDĚJOVICE	19: 7 17
4. CHOMUTOV	8: 5 14
5. TŘINEC	18:10 12

Slovenská skupina:

12. kolo: Senica - Dunajská Streda 1:1, Považská Bystrica - Levice 2:1, Nitra - Humenné 3:0, Trebišov - Púchov 2:0, ZTS Košice - Prievdzia 2:1, Poprad - Martin 0:2, Trenčín - Dubnica 3:4, Spišská Nová Ves - Michalovce 2:0.

Prvních pět týmů v tabulce:

1. DUN. STREDA	24: 5 20
2. POV. BYSTRICA	21:10 19
3. NITRA	28:15 17
4. TREBIŠOV	18: 7 16
5. KOŠICE	22:22 12

První liga kopané má reprezentační přestávku.

KOPANÁ VE SVĚTĚ

Evropská kvalifikace pro MS 1986 v Mexiku.

1. skupina: Polsko - Albánie 2:2.

1. POLSKO	2 5:3 3
2. BELGIE	1 3:1 2
3. ALBÁNIE	2 3:5 1
4. ŘECKO	1 1:3 0

2. skupina: Československo - Malta 4:0. Branky: 4. min. - Janečka, 35. - Jarolím, 71. - Janečka, 77. - Berger z penalty.

Utkání se hrálo na Strahově v Praze před 4 tisíci diváky, což je jedna z nejslabších návštěv v historii. Po porážce v Portugalsku 0:1 se tentokrát od čs. reprezentantů očekávala snadná výhra. Ta mohla být i dvojnásobná, neboť Janečka nastřelil tyč a Griga břevno, dvakrát obránce soupeře Holand-a odkopával míč z brankové čáry, a navíc skvěle chytil brankář Missud. Čs. hráči hráli od začátku ve vysokém tempu, s velkým nasazením a se snahou o přímočarou hru. Nejlepšími byli nováčci Straka a Zajaroš, agilitně hrál Jarolím a v útoku byl nejnebezpečnější Janečka. **Sestava:** Mikloško (Ostrava) - Straka (Sparta Praha), Ondra (Bohemians Praha), Fiala (Dukla Praha) - Levý od 78. Jakubec (oba Bohemians), Berger (Sparta), K. Jarolím (Slávia Praha), Zajaroš (Ostrava), Vízek (Dukla), Griga (Sparta) od 78. Mičinec, Janečka (oba Bohemians).

Trenér Josef Masopust. V tomto roce budou ještě sehrány dva zápasy: Portugalsko - Švédsko (14. XI.) a Malta - NSR (16. XII.).

1. PORTUGALSKO	2 3:1 4
2. ČESKOSLOVENSKO	2 5:2 2
3. NSR	1 2:0 2
4. ŠVÉDSKO	3 4:3 2
5. MALTA	2 0:8 0

3. skupina: Turecko - Finsko 1:2.

1. FINSKO	3 3:6 4
2. ANGLIE	1 5:0 2
3. SEV. ÍRSKO	2 3:3 2
4. TURECKO	1 1:2 0
5. RUMUNSKO	1 2:3 0

Přátelské zápasy: Mladá Boleslav - Československo A - 0:4, hráči do 16 let: Československo - NDR 2:1 a 2:1, Polsko B - Československo do 21 let 1:0, Argentina - Mexiko 1:1, Chile - Mexiko 1:0, Uruguay - Mexiko 1:1, Alžírsko - Porto Alegre (Portugalsko) 0:1.

I. LIGA HOKEJE V ČESKOSLOVENSKU

11. kolo: Dukla Jihlava - Sparta Praha 7:3, VSŽ Košice - Zetor Brno 0:2, TJ Gottwaldov (Zlín) - Motor České Budějovice 0:4, Tesla Pardubice - TJ Vítkovice 3:1, CHZ Litvínov - Škoda Plzeň 6:2, Slovan Bratislava - Dukla Trenčín 3:2.

12. kolo: Jihlava - Vítkovice 7:3, Košice - Praha 7:3, Č. Budějovice - Trenčín 4:2, Litvínov - Gottwaldov 1:1, Pardubice - Plzeň 2:4, Bratislava - Brno 2:2.

13. kolo: Plzeň - Jihlava 4:7, Vítkovice - Košice 2:4, Gottwaldov - Pardubice 8:2, Litvínov - Č. Budějovice 6:4, Praha - Bratislava 8:2, Brno - Trenčín 5:1.

Tabulka po 13. kole:

1. JIHLAVA	68:36 21
2. KOŠICE	66:39 20
3. GOTTWALDOV	38:26 18
4. Č. BUDĚJOVICE	43:37 18
5. LITVÍNOV	56:56 12
6. PLZEŇ	35:40 12
7. PARDUBICE	37:44 12
8. SPARTA PRAHA	41:49 11
9. BRNO	30:38 11
10. TREŇCÍN	46:47 8
11. VÍTKOVICE	36:55 8
12. BRATISLAVA	20:49 5

Nejllepší střelci: 13 gólů - Lála (Č. Budějovice), 12 - Ihnaček (Košice), 10 - Růžička (Litvínov), Kameš, Rosol, Válek (všichni Jihlava), Vodila (Košice), 9 - Klíma (Jihlava), Liba (Košice). POK.

Důstojná vzpomínka na 28. říjen a na 40. výročí Slovenského povstání

Oblastní výbor ČSNRA uspořádal v auditoriu školy Havlíček v Berwynu v neděli 28. října t.r. vzpomínkové odpoledne na 28. říjen 1918 — den prohlášení první svobodné Československé republiky a na 40. výročí Slovenského národního povstání v srpnu 1944.

Význam obou těchto důležitých dat - (a pokud se týče 28. října 1918 data základního) - naší novodobé historie, výstižně zhodnotil a ocenil ve svém projevu předseda ČSNRA Dr. Leopold Rozbořil. Ohně tyto historické události spojuje myšlenka svobody a povinnosti hájit nezadatelná práva národa. Dr. Rozbořil měl tento projev předtím na oslavě „28. října“ ve Washingtonu D.C., odkud se v tutéž neděli vrátil. (Projev otiskujeme v dnešním čísle H.N.) Slavnostní odpoledne zahájila ses. Vlasta Vrázová, tajemnice ČSNRA přečtením dopisu prezidenta Spojených států R. Reagana určeného Dni naší samostatnosti (Jeho znění jsme přinesli v min. vydání H.N.). Pak pročitěně přednesla vhodně volenou báseň Fr. Klátila, ses. Věra Rokničová. Důstojný ráz vstříkl oslavě koncert významného českého violoncellisty a profesora Commonwealth University v Richmondu, VA. - Františka Smetany. Jeho program připomněl ve zkratce historii českých skladeb pro violoncello, počínaje minulostí, kterou reprezentovala skladba Ant. Krafta, přes L. Janáčka až k novodobým skladatelům J. Zichovi a J. Rídkému, s kterým našeho sólistu pojilo osobní přátelství a jehož skladby často uvádí. Tento koncert byl zároveň uctěním nedávných sedmdesátých narozenin Mistra

Smetany. V souvislosti s tím jsme s radostí sledovali nejen jeho stále neúnavnou aktivitu uměleckou, ale uvítali jsme i to, že se posluchačům představil také jako autor úprav skladeb pro violoncello a dokonce i jako skladatel. Z jeho četných úprav a revisí violoncellové literatury jsme slyšeli úpravu části ze Sukova Rudé a Mahuleny, a jeho vlastní skladbu „Variace na chorál sv. Václava“, která vznikla v padesátých letech, v době kdy byl F. Smetana vězněn komunistickým režimem.

Všichni přítomní se zájmem sledovali stručné osobité charakteristiky, kterými Mistr Smetana uváděl jednotlivé skladby a odměnil umělce i jeho citlivého doprovazeče na piano - Wesley Balla - srdečným potleskem i mnoha osobními poděkováními po koncertu.

Přátelé a známí se pak po koncertu s našim milým vzácným hostem sešli k přátelské besedě v restauraci „Café Europe“. Nebylo poprvé a věříme, že ani naposled, kdy Chicago a jeho okolí mělo možnost slyšet umění našeho milého Mistra. Doufáme, že prof. Smetana dohře ví a cítí, že je mezi námi upřímně a rád vítán, a že jsme mu vždy vděční, když naše pozvání laskavě přijme a k nám se vrací.

Tentokrát jsme byli zvláště vděční za pečlivý výběr hudebních skladeb, které byly svědectvím našich kulturních tradic a splývaly s duchem národa, jehož samostatnosti jsme vzpomínali.

Naše setkání o výročí 28. října nejsou jen planým vzpomínáním nedávné slavné minulosti, které mnozí z nás jsou ještě pamětníky - (a ti mladší ji znají alespoň z vyprávění starších) - ale především pro budoucnost příkazným vědomím povinnosti k národu, ze kterého jsme vzešli! Kež i příslušníci generací mladších jsou si toho plně vědomi!

Do New Yorku a okolí

H&S PORK STORE
(předtím B. Hrdina)

PRVOTŘÍDNÍ párky, deřecinky, salamy, klobásy, domácí salámy, paprikovaná slanina, tlačěnka a jiné masové výrobky. - Nezapomeňte ochutnat naše znamenité domácí uzené, jakož i vařené šunky. Chutné jaterničky a jelitka každý den čerstvé. Naše specialita: moravské (cikánské) uzené, výsek čerstvého mladého vepřového, hovězího, telecího, jehněčího a veškeré druhy drůbeže.

MIRO HIC - MAJITEL

35-10 DITMARS BLVD., ASTORIA, NEW YORK
(mezi 35. a 36. ulicí) Telefon AS 8-8468.

DOPORUČTE
Hlas národa

**SVÝM
PŘÁTELŮM
A ZNÁMÝM**

**Pomozte nám
ozářit
Klub jeho čtenářů!**

IMPORTER

**VALAŠSKÉ
PAPUČE**

další zásoba
postací

Velikosti 6—12

Nízké ceny!

MACH

3720 W. 26TH STREET
CHICAGO, ILL. 60623

HLEDÁJÍ SE!

známí, anebo
příbuzní pana **VIKTORA
ERBENA**, jehož poslední bydliště bylo Golden, Colorado. Předtím bydlel v okolí 13. ulice a Maple v Berwynu a na farmě v Batavia v Illinois.

Kdokoliv by o přátelích nebo příbuzných hledaného, zesnulého pana Viktora Erbena věděl, necht' sdělit jejich jméno a adresu do redakce Hlasu národa.

JUDr. Leopold Rozbořil:

**TEXT PROJEVU, PŘEDNESENÉHO
PŘEDSEDOU ČSNRA
PŘI VZPOMÍNKOVÉ OSLAVĚ
NA 28. ŘÍJEN
V AUDITORIU HAVLÍČKOVY
ŠKOLY V BERWYNU**

Na Capitulu nevlaží čsl. prapory po boku hvězd a pruhů, v kostelích nevyzvánějí slavnostně zvony, podzimním vzduchem se nenese kouzelná melodie „Kde domov můj“ a „Nad Tatrou sa blýska“, a přece - přece jen jsme se tu shromáždili, abychom vzpomněli na dvě významné události v historii naší staré vlasti, Československé republiky.

Ta první událost byl 28. říjen 1918. To byl den slávy a naděje, den, který dokořán otevřel dvěře budoucnosti, aby náš osvozený lid mohl vykročit do nové Evropy a přispět naším podílem k její civilizaci a kultuře pod vlastním jménem. Ve středu Evropy se vytvořil nový stát, Čsl. republika, na kterou do dnešního dne s láskou vzpomínáme jako na republiku Masarykovu a Štefáníkovu. V krátké době dvaceti let jsme ukázali světu, že si umíme vládnout. Československo se stalo kladnou silou pro mír a všestranný rozvoj Evropy.

Ale jinde v Evropě tomu bylo jinak. Jestliže francouzská revoluce na konci 18. století změnila Evropu z náboženského kontinentu na kontinent politický, tak první světová válka měla odstranit zbytky feudalismu a změnit Evropu z kontinentu monarchistického na kontinent demokratický. Vedoucími myšlenkami tehdy bylo rozšíření a upevnění demokracie, sebeurčení národů a světová spolupráce ve Společnosti národů. Tyto ideály byly však brzy opuštěny pod tlakem mezinárodního revolučního socialismu a pod protitlakem nacionalismu.

Francie, jejíž mluvčí byl Clemenceau, uložila v mírových smlouvách těžké hospodářské podmínky poraženému Německu. Mladá německá demokracie nemohla zvládnout finanční a hospodářské problémy své země. Nezaměstnanost, bezceňná měna a všeobecné strádání, byly živnou půdou pro extrémní, komunistus a nacionalismus. Když se tyto extrémní střety v Itálii, Německu a Španělsku, nacionalismus byl vítězný. Netrvalo to dlouho a vlna

německého nacionalismu se přelila přes Rakousko a Československo. Po smutném Mnichově přišel snad ještě smutnější 14. březen 1939. Zatímco starší bratr se stal vězněm, mladší bratr se přidal na stranu žulátníka, Adolfa Hitlera.

Pět let kolaborace Slovenské vlády s Hitlerem připravilo jeviště pro druhou významnou událost, na kterou dnes vzpomínáme - Slovenské národní povstání.

Národ, který byl sražen na kolena musí povstat, aby zahrál svoji duši a udržel svoji národní hrdost. A tak Slováci povstali dne 29. srpna 1944, aby bojovali proti hákovému kříži a jeho pomocníkům v Bratislavě.

Sedmdesát tisíc mužů, neuplně vyzbrojených, nedostatečně vycvičených, špatně zásobovaných a bez valné pomoci ze zahraničí, se pokusilo o vojenský zázrak: Zabránit německým divisím obsadit Slovensko. Po statečném ale nerovném boji slovenské vojenské síly ustaly v organizovaném odporu, když dne 27. října 1944, skupina tří slovenských parašutistů, která ustupovala do Nízkých Tater s povstaleckým vojenským štábem, vyslala poslední depeši do Londýna: „Organizovaný odpor první armády přestal. Utvořeny partyzánské skupiny. Štáb ustupuje na východ.“

Vojenský význam povstání byl převyšován významem politickým. Slovenská národní rada se jasně vyslovila za jednotný stát, za novou Čsl. republiku, budovanou na zásadě rovnoprávnosti Čechů a Slováků. Jako každá historická událost tak i povstání z r. 1944 bylo a je popisováno rozličným způsobem. Pravda je však ta, že samotné jméno „Slovenské národní povstání“ udává pravý charakter této události. Byla to akce slovenská, plánovaná a provedená Slováci. Nebyli to Rusové, Češi a Židé, jak na počátku tvrdila vláda v Bratislavě. Byla to akce národní, které se účastnily všechny vrstvy národa a nikoliv akce komunistů, partyzánů a Sovětského svazu, jak to dodnes prohlašuje Moskva a Praha. A bylo to operativní povstání veliké většiny národa a nikoliv ojedinělé akce jednotlivých partyzánských skupin, jak si to přáli sovětští spojenci.

Vzpomínáme-li dnes na Slovenské národní povstání, skláníme se především před památkou všech padlých hrdinů a oceňujeme moudrost slovenských demokratických vůdců.

Je symbolické, že jsme tu shromáždění v budově senátu největší demokracie světa, protože osud naší republiky v tomto století byl silně ovlivněn Spojenými státy. Bylo to zde ve Washingtonu, kdy dne 18. října 1918 Tomáš Masaryk vyhlásil čsl. nezávislost a hlavní zásady politické a sociální, na nichž bude postaveno Československo. Masaryk slíbil, že nová republika přijme zásady americké Deklarace nezávislosti, že bude zaručena svoboda projevu, vyznání, shromažďování, svědomí a tisku. Církev bude oddělena od státu, ženy budou politicky, sociálně a kulturně rovné mužům a práva menšin budou zajištěna. Dva dny předtím, císař Karel nabídl autonomii národům rakousko-uherské monarchie. Dne 21. října bylo uveřejněno zamítnutí této nabídky prezidentem Wilsonem, který prohlásil, že rozhodnutí o dalším osudu národů v Habsburské říši náleží jim samým. Osud Rakousko-Uherska byl zpečetěn. Za týden byla v Praze vyhlášena svobodná Československá republika.

Vzpomínáme-li dnes na pomoc Spojených států v boji o čsl. samostatnost, musíme vzdát díky prezidentu Wilsonovi za jeho oddanost ideálu sebeurčení národů a českým a slovenským krajanům, kteří tehdy ze všech sil podporovali úsilí čsl. zahraniční akce. Avšak nejdůležitějším americkým příspěvkem k rozvoji Čsl. republiky bylo přijetí ideálů americké ústavy do ústavy československé.

Brzy po skončení první světové války Spojené státy se obrátily zády k Evropě. Unaveny z hašteření evropských národů objaly izolacionismus. Hluboká světová hospodářská krize přiměla americké politiky zabývat se hlavně domácími problémy a nevímat si vývoje v zahraničí. Tento postoj byl velmi chybný, protože umožnil vzrůst Hitlera a druhou světovou válku. Československo bylo po Rakousku druhou obětí nacismu, když velmocí opustily zásady, za které zemřely miliony vojáků v první světové válce.

Zdálo se, že vše bylo napraveno vstupem Spojených států do druhé světové války a uznáním čsl. zahraniční vlády všemi Spojenci. Rozčarování přišlo koncem dubna 1945. 22. dubna 1945 Anthony Eden upozornil amerického velvyslance Johna Winanta, aby Praha byla osvobozena americkou armádou. Ale nebyla. Pattonovy tanky byly zadrženy u Plzně.

Je zřejmé, že někteří rozhodnutí americké zahraniční politiky byla čsl. demokracii prospěšná a některá nebyla. Spojené státy musí dělat zahraniční politiku podle svých zájmů, které nemusí být vždy totožné se zájmy jejich přátel. Není pochyby o tom, že Spojené státy jsou přítelem demokratického Československa, ale také, že nejsou jejich opatrovníkem či ručitelem jeho svobody.

Dnes jsme uprostřed třetí světové války. Je to takzvaná „studená válka“, v níž se bojuje o mysl i srdce lidí na celém světě. Nazýváme ji také válkou ideologií. V tomto boji jsou zájmy Spojených států totožné se zájmy čsl. demokracie. Vítejte jsme proto prohlášení prezidenta Reagana, které učinil u příležitosti 40. výročí Varšavského povstání v Bílém domě, dne 17. srpna t.r.: „Odmítáme jakýkoliv výklad Jaltské smlouvy, který by naznačoval, že Amerika souhlasí s rozdělením Evropy na zájmové sféry“. Věříme, že to nebyl jen předvolební slib, ale vyhlášení podstatné a nám velmi vítané změny v zahraniční politice Spojených států.

Jak se máme chovat my v této ideologické válce? Zdá se, že čsl. demokratický exil ve značné míře čerpá svůj příklad ze dnů jako Lipany (1434) Bílá Hora (1620) a 14. března 1939, kdy bratr šel proti bratru a nikoliv ze dnů jako Slovanský sjezd v Praze 1848, 28. říjen 1918 a Slovenské národní povstání v r. 1944, které byly ve znamení bratrské spolupráce.

Je potěšitelné, že dnešní

shromáždění v hlavním městě Spojených států se koná pod záštitou místních českých a slovenských demokratických organizací, které jsou oddány spolupráci Čechů a Slováků a bratrskému soužití. Vedete krásným příkladem a jsme vám za to vděční. Bohužel, není tomu všude tak. Slyšíme často, že ta neb ona organizace si nepřeje být zapojena do ideologické války, protože je „nepolitická“. Být proti komunismu není věc stranické politiky, ale je to věc celonárodní, věc celosvětová, věc mravní. Je tu nějaká neutrální půda mezi dobrem a zlem, mezi pravdou a lží, mezi svobodou a otroctvím? Kdo jako pštroš strčí hlavu do písku, vyhýbá se odpovědnosti za svůj vlastní osud a svoji neutralitou napomáhá zlu. Kdykoliv se komunismus zmocní vlády, trpí věda, umění, vzdělání, náboženství, trpí všechna občanská práva.

Musíme zamířit svoji práci k jednotě ve snášenlivosti všech našich rozličností. Kdo miluje zahradu, miluje v ní všechny pestré květy. My jen společně můžeme změnit některé věci. Ujařený lid doma může společně změnit mnoho věcí.

V jednotě a ve spolupráci se zástupci národů střední a východní Evropy, můžeme pracovat a snít o novém národním povstání, které by vedlo k novému 28. říjnu. Pak by na Pražském hradě - po boku praporů červeno modro bílých - vlály hvězdy a pruhy jako symbol naší vděčnosti Spojeným státům americkým.

PŘIPRAVILI JSME PRO VÁS TYTO ZÁJEZDY:

- 15. prosince 84: Vánoční skupinový let do Československa
 - 30. prosince 84: Zájezd na Karibské ostrovy (s prožitím veselého Silvestra na krásné lodi)
 - 11. února 85: Jamaica - 14 dní OCHO RIOS
 - 6. května 85: Stará Čína - 19-ti denní zájezd pro velký zájem opakujeme po třetí.
 - 25. června 85: Doprovázený zájezd do Československa na Spartakiádu.
 - 26. června 85: Další zájezd do Československa na Spartakiádu.
- Rádi vám poskytneme další informace.
Přihlaste se laskavě včas.

Vyřídíme návštěvu vašich příbuzných a přátel z Československa do USA a rovněž TUZEX.

CIHAK WORLD TRAVEL, INC.

6302 WEST CERMAK ROAD
BERWYN, ILL. 60402

Phones (312) 795-9050 — Chicago (312) 242-6110

NÁRODNÍ OBRODA A SOLIDARITA VE SVOBODNÉM SVĚTĚ STRPÍCÍMI

Václav Jiří Vostřez:

(PŘEDNÁŠKA
NA II. SYMPOSIU
NÁRODNÍ OBRODY,
POŘÁDANÉM PŘI
II. NÁRODNÍ POUTI
K P. MARII V EXILU,
LISLE, IL., USA,
dne 21. října 1984)

Tato Druhá národní pout' k Panně Marii v exilu do Lisle splňuje slib věrnosti mocné Pomocnici křesťanů na cestě do království Ježíše Krista. Před sochou, která bude jednou opět stát na Staroměstském náměstí v osvobozené Zlaté Praze, prosíme za ochranu nás hříšných, za náš exil a krajany, za naše národy a za všechny trpící a utiskované na celém světě. Činí tak společně s námi v modlitbách vzdálení exulanti a krajané dobré vůle, kteří nemohou být přítomni fyzicky. Duchovně jsme zajisté spojeni s potřebami národů v porobené vlasti. Pátíme tak k pravé Solidaritě, která se stává znamením současné doby.

Naše Třetí národní pout' k P. Marii v exilu se bude konat 6. října 1985 a pak každý rok, vždy nejbližší neděli k svátku Panny Marie Růžencové, až do pádu vlády bezbožného komunismu. Naši tvořící se poutní tradici tedy připojujeme k potřebě obřadu Ruska, podle příslibu ve Fatimě. Jsme neochvějně přesvědčeni o pravdivosti daného příslibu. Svět byl na to znovu upozorněn tento týden, když jiná „Pravda“ oficiální orgán sovětské komunistické strany, přinesla na první straně redakční článek o vědeckém zjištění, že značná část sovětského obyvatelstva patří mezi nábožensky věřící. Píší: „Je naprosto nutné uplatnit účinnější propagandu ve směru názoru vědeckého materialismu. Strana se zvláště interesuje, aby mladí lidé přijali pevné ateistické přesvědčení...“ Mají potíže zejména na Litvě a v městě Lvov, v krajinách se silnými historickými vztahy k věřícím Poláků. Pravda též jmenuje Turkestan a stará centra ruského pravoslavlí, města Ryazan a Vladimír. Jejich zběsilá snaha je marná. Boha neporazí a nezadatelná práva Boží i lidská budou opět uplatněna. Všemohoucí zajisté přijme smírnou obět' národů v

utřpení, aby pak po celém světě mohl panovat mír a spravedlnost! Nepřítel sám určuje poslední posice na válečném poli: My, chceme-li zůstat obránci Pravdy, musíme jako poutníci na kolenou prosit o milost obrody naší a národní. Nesmíme jen spoléhat na pomyslné posice při spolkaření a v tzv. exilové vládě!

Odporujeme vyznavačům kolektivní viny. Kvalita vůdců značně ovlivnila vývoj a osudy společnosti a celých národů. Platí to zejména o současné době, kdy důmyslné sdělovací prostředky stále více zachvacují množství davů a zkracují čas i vzdálenosti. Ve snaze dosáhnout nápravy je žádoucí si uvědomit že to bez odhodlaných duchovních vůdců nepůjde. Potřebujeme je nyní soukromě a je na nich závislý zdar duchovní národní obrody. Proto zcela právem je při dnešním sympoziu zařazen referát rektora Nepomucena v Římě, ndp. Msgr. Dr. Karla Vrány, o kněžských a řeholních povoláních. Až bude naše vlast osvobozena, stane se misijním územím! Nepomucenem zachovejme s pomocí modliteb a obětavou finanční podporou.

Když 30. září 1984 slavili v Římě 100. výročí založení České koleje, dostavil se a promluvil sám sv. Otec. Naši kněží z exilu jsou nenahraditelným pokladem, nikdo jiný je nemůže zastoupit. To je si třeba uvědomit, i když jsou někdy nuceni působit v cizojazyčném prostředí, které je v tom kraji normální a tedy s lepší možností najít náhradu. Je také nesprávná představa, že naši kněží by se měli starat jen o vymírající generaci, protože mladá generace už raději užívá cizí jazyk. Naš cíl duchovní obrody je živý; počítá s přítomností a plánuje pro budoucnost! Budiž nám též povzbuzením, že jsme dnes hosty v opatství sv. Prokopa. Čeští Otcové benediktini oslaví v příštím roce 100 let blahodárného působení v Americe. Protektor naší pouti, J.M. njdp. opat Valentine Skluzacek, O.S.B. se narodil v Americe. Taktéž i náš vzácný příznivec, kazatel a hlavní celebrant poutní mše sv. J.E. njdp. biskup Jan L. Mořkovský. To stejné platí o přítomném dp. Karlu Kolkovi, O.S.B. a dalších kněžích. Vám, nejdůstojnější Otcové patří naše díky. Vaše příklady by měly elektrizovat celý exil. Vám žehnají národy, z jejichž středu odešli Vaši otcové a matky.

Těšíme se z pozdravného přípisu od ruského arcibiskupa J.E. njdp. Mikuláše Elko z Cincinnati v Ohio a doufáme, že

příští rok bude zde s námi, J.E. njdp. Jaroslav Škarvada z Říma, biskup českých exulantů, již účast příslibil. Když nám sv. Otec vysvětlil národní biskupy, aby se starali o náš exil, dostali jsme vrcholný dar. Uznání takové je cenné nejen pro katolíky, ale i nekatolíky. Tak daleko nepokročil první ani druhý exil (do r. 1918 a 1945). Naši povinnosti nyní je uvítat jejich otcovskou péči a umožnit jim jejich odpovědné poslání. Cyrilometodějská liga v Kanadě už vyhlásila dobrovolnou daň, s příkladem ročního příspěvku nejméně \$50.00 od každé krajské rodiny (a výdělečně činných jednotlivců), když si to mohou dovolit. Je nám též známo, že podobnou akci v USA připravuje dp. Dr. Petr Esterka. Povzbuzení těmito prvními kroky, jako členové Stálé konference křesťanských veřejných pracovníků, vyhlášíme tedy dnes všem krajanům a exulantom ve svobodném světě, potřebu této BISKUPSKÉ DOBROVOLNÉ DANĚ. Necht' to není finanční dar jen jednorázový, ale každoroční, vyjadřující pouto vzájemné oběti a lásky.

V Československu pokračuje útlak Církve. Stovkám kněží bylo vzato státní povolení k činnosti mezi věřícími. Naši spolupracovníci z Austrálie, ústy př. Vojtěcha Corka, nás žádali, abychom alarmovali veřejnost Západního světa. Navrhují, že by snad bylo účinné, aby kněz zde ve svobodném světě, při některých pobožnostech prohlásil - s dovolením pánů biskupů - že, jakoby osobně zastupoval jiného našeho kněze ve vlasti, který nesmí být činný - a tohoto kněze veřejně jmenoval. Tímto přednesem plním australské přání a je dále na kompetentních církevních autoritách, zda-li bude návrh uskutečněn.

Veřejný život našeho exilu představuje neutěšený obraz. Zájemové spolky jsou infiltrovány pro rozvrat. Systematicky jsou napadáni neprodejní veřejní pracovníci. Musí čelit soustavným snahám o vyloučení ze spolků a když to nepřítel nedosáhne, pak alespoň všemožně podřívá autoritu a konstruktivní program. Ve spořádané společnosti se nelze vyhnout organizované činnosti. Proto vedle základní duchovní obrody jednotlivce, je nutné předkládat konkrétní programy a volit obětavé a čestné vůdce, kteří by byli schopni je delegačně prezentovat a uplatňovat. Ten, kdo generalisuje a všeobecně útočí proti politic-

kým veřejným pracovníkům, naletěl na lep nepříteli, který rozvrací lidskou společnost a bojí se kontroly. Obnovení svobod značné části lidstva - a též v naší vlasti - má být podpořeno rozhodnou demokratickou politickou činností zde, v rámci Božího plánu. Podstata existence čl. exilu je politická, i když mnozí nevydrželi až do konce a převážně se nyní věnují jen sobeckým soukromým zájmům. Těm politickým činovníkům různých demokratických odstínů, kteří v našem exilu ještě vytrvali, vyjadřujeme svůj obdiv a dík.

Posud'me nestranně stávající situaci kolem našich larností zde Bratrská spolupráce v nich a mírná pohoda jsou předmětem útoků od rozvratníků. Komunisté patrně považují larnosti za největší zábrany proti prosazení jejich nekalých plánů. Naši důstojní pánové se neobejdou bez obrany a spolupráce od laiků v cílevědomé organizaci Katolické akce, kterou v exilu nazýváme Cyrilometodějská liga. Ještě větší potřeba fungující CML se ukazuje pro rozptýlené členstvo, žijící mimo krajské larnosti a těch je zdrcující většina. Žádáme tedy obnovení činnosti CML, či založení přípravného výboru v každé zemi, kde žijí naši krajané-exulanti. Nelze také přehlédnout důležitou roli krajského tisku. Zaslouží si naši organizované pomoci, aby se udržel na živu. Je třeba přispět i k jeho lepší úrovni a užitečnosti. Potřebujeme tisk odhodlaný a nezamlčující pravdu; tisk jehož obsah se nezabývá jen archivární minulostí, ale především přihlíží k časovým otázkám.

Obroda národní i naše je podmínkou možnosti lepší spolupráce v exilu. Za patronku a vzor si zvolme blahoslavenou Anežku Českou. Ona, Přemyslovna, odložila světské hodnosti a slávu a nezištně se věnovala nejpotebnějším bližním. Nebudeme-li schopni se sjednotit pod jejím praporem, kdo jiný nám může pomoci? Vyhlášíme tedy mobilisaci duchovních sil našeho exilu a krajanů, ve shodě s porobeným národem, v prosbě za svatořečení její. Křížovníci, pod vedením dp. Otce provinciála Josefa Novotného, O. Cr., při kostele sv. Karla Boromejského v rakouské Vídni, uchovávají ostatek bl. Anežky. Vyzýváme opět naléhavě naše krajany ve svobodné Evropě, aby tam organizovali prosebné poutě. My vzdálení ve svobodném světě se připojíme v duchu modlitby. Jsme přesvědčeni, že když si to vezmou za své všichni krajanští

kněží a všechny kraj. katolické spolky, že se výsledky dostaví. Pak poznáme úkaz sjednoceného exilu, což se bude podobat zázraku, při stávajících poměrech. Můžeme chovat pevnou naději, že Bůh takové úpěnlivé prosby vyslyší za příměly Panny Marie v exilu. A svatý Otec prohlásí za skutečnost! Naše zraky se upírají též k vzorům z naší doby, vedených arcipastýři: Stojanem, Beranem, Vojtaškem a Gojdičkem. V předu zástupu mučedníků pak stojí Otec Eparcha mukačevský, Teodor Romža, který zahynul pod koly policejního auta 27. října 1947.

V měsíci září 1984 se v Kanadě udály dvě významné události: Volby do federálního parlamentu 4. září a pak v polovině měsíce dvanáctidenní triumfální cesta od moře k moři svatého Otce Jana Pavla II. Obě jsem prožíval s největší intenzitou. Obě přinesly změny v kanadském životě. První změnu světské vlády a druhá podstatnou duchovní obrodu, když všichni obyvatelé Kanady prožívali čas duchovních cvičení. - Kampaně volební jsem se zúčastnil jako představitel pol. strany na televizi, radiu a v tisku a v provincii Ontario jsem potvrdil jen kandidáty stojící za křesťanským programem, proti potratům nenarozených atd. Byl jsem též sám kandidátem v oblasti města Hamilton-Východ. Jako takový jsem vystupoval ve veřejných diskusích před voliči, včetně u tzv. pokrokových žen. Doručil jsem obšaržnou literaturu proti potratům do 10.000 domů. Opošiční kandidátkou byla též členka ústřed. výboru komunistické strany. Vždy jsem ji oponoval, a tak zatímco v předcházejících městských volbách měla přes 17.000 hlasů, tentokrát dostala jen 87 hlasů. Byl jsem s akcí spokojen, protože jsem považoval za svou povinnost předložit kanadské veřejnosti zkušenosti a varování. Získal jsem nové poznatky, které snad přednesu při jiných příležitostech. Je to celkem stísnující ohodnotit skutečnou úroveň konsumní společnosti, se zásadami převážně materialistickými, kde mnoho platí osobní prospěch a zisk. Naproti tomu vystoupení svatého Otce bylo povznášející. Byl jsem hostem bratří Slováků při svěcení jejich katedrály i bratří Poláků, v Toronto na stadionu. Tak jsem tedy byl přítomen, když svatý Otec poprvé veřejně vysvětlil smysl Solidaritnosti. Účinek byl silný a solidarita s trpícími se mi ještě více vtiskla do srdce. Můj dnešní referát a návrhy jsou toho odezvou!

**OZNAMTE NÁM VČAS
ZMĚNU SVÉ ADRESY.**

**Dopis našeho Njd. Otce
biskupa exilu
Dr. Jaroslava Škarvady,
tit. biskupa litomyšlského,
účastníkem mariánské pouti
v Lisle, Ill.**

Draží poutníci k Panně Marii v exilu!

Když nemohu osobně, přicházím aspoň v duchu mezi Vás, abych se spolu s Vámi pomodlil před sochou Panny Marie v exilu, kterou jste přišli uctít. Už jsem před ní stál několikrát, poprvé jako sekretář našeho zvůněného kardinála Josefa Berana.

Co si asi tento pražský arcibiskup, také v exilu, před touto sochou Panny Marie myslí? Nač asi vzpomínal? Oč prosil?

Jistě před touto kopií sochy, která byla rouhavou rukou svržena se sloupu na pražském Staroměstském náměstí, prosil o odpuštění. O odpuštění svatokrádeže tehdy spáchané, ale jistě i o odpuštění obdohých činů, které na náš národ uvalovaly ještě těžší Boží tresty. Prosil o to, aby nám Bůh odpustil, že nejen se sloupili, nýbrž z neviných srdcí našich dětí byl strhován obraz Boží, že celé generace byly olupovány o nejcecnější dědictví, které jsme přijali od našich Otců: o dědictví víry, které dává naší lidské existenci pevný základ, o dědictví naděje, která dává našemu životu smysl, o dědictví lásky, která vidí v druhém bratra Kristova, a proto subjekt nezadatelných práv. Co je člověk, poslape-li v sobě Boží obraz, co mu zbyde z jeho důstojnosti, kam se poděje jeho velikost, co se stane s jeho právy? Ten pád na Staroměstském náměstí nebyl jen pádem kusu kamene. Tam nebyla svržena socha Panny Marie. Ta svatokrádež spáchaná na soše naší nebeské Matky byla smutným symbolem odvržení hodnot, bez nichž se

začne hroutit samo nažívání mezi lidmi. Naš osud, jako i už osud toho kardinála vyhnance, jsou toho nakonec smutným důkazem.

Jsem ale přesvědčen, že arcibiskup Beran tehdy před tou sochou v Lisle obnovil i svou naději a důvěru. Ta hlava Panny Marie tu byla přece znovu vztýčena. Ona tu znovu stojí jako symbol lásky a odpuštění, jako záruka lepší budoucnosti. Ne všichni synové našeho národa se ztotožnili s oním rouhačem. Jsou tu i ve vlasti jiní, kteří se tu svatokrádež snažili napravit, kteří se k tomu dědictví Otců, tehdy pošlapanému, hrdě hlásí, kteří i za cenu osobních obětí odvážně vyznávají, že lidský život má svou absolutní hodnotu před Bohem, že spravedlnost nelze udupat ani pravdu navždy umlčet, že pravá láska nerezaví, tak jako ani přátelství, solidarita a věrnost, které trvají na věky.

My sem však nepřicházíme jen vzpomínat, nýbrž hlavně se modlit. S vírou, pokorou, ale i důvěrou. Vždyť tu stojíme před Matkou Kristovou, která je i Matkou naší. Před Matkou Boží, která je od dob svatého Cyrila a Metoděje i Matkou našeho národa. I my ji tedy poprosíme o odpuštění hříchů nejen cizích, nýbrž i našich vlastních. I my ji slibme, že věrní zůstaneme, že to dědictví Otců, které jsme přijali, věrně předáme dalším generacím. I my se jí svěřme se svými starostmi i se svou nadějí. S nadějí, že přijde čas, kdy se už této soše nebude říkat Panna Marie v exilu, protože už bude doma, ve vlasti, v Praze na Staroměstském náměstí, kam patří, obklopena svými dětmi radujícími se ze svobody, k níž nás vykoupil Kristus.

Svatá Maria, Matko Boží, pros za nás hříšné! Pros za náš exulanti! Pros za náš národ!

V této modlitbě je s Vámi spojen

Váš zehnající

† Jaroslav Škarvada
tit. biskup litomyšlský

**NOVEMBER CALENDAR
ORCHESTRA HALL**

Friday, November 9, 8:00 p.m.
CIVIC ORCHESTRA OF CHICAGO
GORDON PETERS, Conductor
SMETANA - Overture to *The Bartered Bride*
HAYDN - Symphony No. 96, *The Miracle*
PROKOFIEV - Symphony No. 5

In the opening concert of the Civic Orchestra's 66th season, Maestro Peters focuses on works from the musical mainstream. The young musicians present the Overture to Smetana's second opera, *The Bartered Bride*, which established him as one of the leaders in the development of a Czech national music life. Prokofiev regarded his Fifth Symphony as the culmination of his creative life and „conceived it as a sym-

phony of the greatness of the human spirit.”

Tickets: \$4.00 - \$10.00, \$2.00 for students, senior citizens and the disabled. Available at the Orchestra Hall Box Office.

Sunday, November 11, 7:00 p.m.
CHICAGO SYMPHONY CHAMBER SERIES
CHICAGO PRO MUSICA
Albert Igonnikov, Violin
Nancy Park, Violin
Richard Ferrin, Violin and Viola
Jerry Grossman, Cello
Bradley Opland, String Bass
John Bruce Yeh, Clarinet
Willard Elliot, Bassoon
Daniel Gingrich, Horn
MOZART/LEVIN - Allegro, B Flat, K. anh. 91
BRUCH - Septet, E Flat, Op. post.
BEETHOVEN - Septet, E Flat, Op. 20
The first in the Chicago Sym-

phony Sunday evening chamber concerts presents Chicago Pro Musica - musicians who are all members of the Chicago Symphony Orchestra. The elegant Orchestra Hall Ballroom is the setting for this evening of classical chamber gems.

Tickets: \$5.00, unreserved seating, available at the Orchestra Hall Box Office.

Wednesday, November 21, 8:00 p.m.

(University Night)
CHICAGO SYMPHONY ORCHESTRA SUBSCRIPTION CONCERTS

Friday, November 23, 8:00 p.m.

Saturday, November 24, 8:00 p.m.

LEONARD SLATKIN, Conductor

CHRISTIAN ALTEN-

BURGER, Violin

PREVIN - *Principals* (Chicago

Symphony premiere)

GOLDMARK - Violin Con-

certo

DVOŘÁK - Symphony No. 6

Guest Conductor Leonard Slat-

kin introduces Christian Alten-

burger, who has appeared with

the Orchestra at Ravinia, to au-

diences in Orchestra Hall with

Goldmark's spirited Violin

Concerto in A Minor.

Tickets: \$10.00 - \$28.00, avail-

able at the Orchestra Hall Box

Office.

Thursday, November 29, 8:00

p.m.

Friday, November 30, 8:00 p.m.

Saturday, December 1, 8:00

p.m.

CHICAGO SYMPHONY OR-

CHESTRA SUBSCRIPTION

CONCERTS

Mark ELDER, Conductor

Peter DONOHUE, Piano

DVOŘÁK - *Othello* Overture

MULDOWNEY - Piano Con-

certo (American Premiere)

RACHMANINOV - Symphony

No. 3

British conductor Mark Elder,

Music Director of the English

National Opera, joins forces

with his fellow countryman

Peter Donohoe in presenting

the American premiere of

Dominic Muldowney's Piano

Concerto. In his Orchestra Hall

debut, Donohoe offers the

daunting technique and

musicianship for which he has

received international recogni-

tion.

Tickets: \$10.00 - \$28.00, avail-

able at the Orchestra Hall Box

Office.

BOX OFFICE TELEPHONE:

435-8111

CONTACT: Joyce Idema, 435-

8171

Megan McCaffery, 435-8169

TELEPHONE INSTANT

CHARGE: 435-6666

**The 13th Annual
„Cinderella - Prince
Charming” Ball**

On Saturday evening, November 24, 1984, the „Adult Culture Group” of P.R.C.U.A. will celebrate the 13th Annual „Cinderella - Prince Charming” Ball, to be held at the „Lexington House, 7717 West 95th Street, Hickory Hills, Illinois.

We cordially invite all the „Society of Polonia” to this gala event. Presentation of candidates by their parents for the nomination of Cinderella-Prince Charming for 1985 will take place.

Your \$35.00 per person donation covers a „Delicious Prime Rib dinner, a cocktail hour and open bar after dinner while you dance to the music of the „Joe Pat Continental Orchestra”. (No extra charges and free parking). Our Invocation will be delivered by The Most Rev. Alfred L. Abramowicz, Auxiliary Bishop of Chicago. Master of Ceremonies will be Robert Lewandowski. Channel 26 Prominent Polish T.V. and

Radio Personality and Producer.

Also, our „Prior Candidates” will have their „Reunion” and „Receive Recognition.”

The „Polonaise” will be danced by the „Adult Culture Group” Members and other very Special Polish dances will be performed by the Famous „Wesoly Lud Polish Folk Dance” ensemble.

Your contribution to our „Scholarship Fund” by being in attendance will aid our talented candidates.

COME - Join us for a „Lovely Evening” by calling in your reservation to Mrs. Martha Kwiatt, Ticket Chairperson ☎ 582-6171.

Please Help us continue to make this gala evening not only a socially but Financially successful event - „For our Youth.”

Many people from the Religious, Business, Social & Political area will be there to „Welcome You”.

View the future leaders of Polish - American Culture as they make their debut into the society of Polonia.

Don't miss this wonderful event. CALL: Mrs. Martha Kwiatt at ☎ 582-6171.

**STANLEY STAWSKI
DISTRIBUTING CO.**

**Importers & distributors of fine
quality beers, wines, liquors**

Známé oblíbené pivo „Gösser” z Rakouska. — Žádejte v obchodech a restauracích

1136 NORTH ASHLAND AVENUE
Chicago, Ill. 60622 • Tel: 278-1846

**CESTOVÁNÍ JEDNOTLIVÉ NEBO SKUPINOVÉ -
kompletní služby - MNOHOLETÁ ZKUŠENOST -
návštěvy příbuzných a známých z Československa
i jiných zemí do USA - POMOC S DOKUMENTACÍ
A PŘEDPLÁČENÍM LETENKY**

Zarídíme dle Vašeho přání a k Vaší plné spokojenosti
Pro informace VOLEJTE nebo PIŠTE:

TRAVEL ADVISERS, INC.

1515 NORTH HARLEM SUITE 110, OAK PARK, IL 60302

Dagmar J. LAVIČKA

☎ (312) 524-2244

Cicero Berwyn

FINE ARTS COUNCIL CZECHOSLOVAK MUSICAL PANORAMA

Czechoslovak song and dance are featured in this year's Cicero Berwyn Fine Arts Council annual ethnic extravaganza. The program, titled "Joe Lacina's Czechoslovak Musical Panorama" will be presented Sunday, November 25, 1984 at 3 pm at historic Chodl Auditorium, Morton East High School, 24th and Austin Boulevard in Cicero.

The show includes Czech, Slovak and Moravian folk tunes and dances, beloved Czechoslovak themes and contemporary melodies. It is produced by Czech radio personality Joe Lacina, who will serve as master of ceremonies and will perform songs in Czech. Lacina appears daily in "Czechoslovak American Radio" from 8:05 to 8:30 pm on WCEV/1450am (We're Chicagoland's Ethnic Voice) and is also heard in hundreds of cities nationwide on Satellite Music Network.

The "Czechoslovak Musical Panorama" also features Lydia Smutný Sterba, concert pianist; the 40-voice combined Lyra CSA Men's and CSA Women's Chorus, the Moravian Cultural Society Dancers, the Slavic Projection singing Slovak folk songs, the Congress Brass Quartet, piano accompanist Richard Sladek and others.

This is the Cicero Berwyn Fine Arts Council's third annual ethnic concert, traditionally presented on the Sunday of Thanksgiving weekend. Past ethnic concerts have spotlighted Polish and Italian culture.

Tickets for the Czechoslovak Panorama are very reasonable, in keeping with the Council's policy of making good entertainment available to all. Adult tickets are \$6.00; senior citizens \$5.00; children and students to age 18 just \$3.00. All tickets will be \$1.00 more at the door. Discounts are available for groups of 20 or more.

Tickets can be obtained by sending a stamped, self-addressed envelope to the Cicero Berwyn Fine Arts Council c/o Cicero Chamber of Commerce and Industry, 5341 West Cermak Road, Cicero, IL 60650, or they can be ordered by calling the Cicero Berwyn Fine Arts Council ☎ 788-2886.

FRANZ WERFEL

Píseň o Bernadette

(Pokračování z min. čísla)

Na neštěstí je však Marie Vauzousová odsouzena navzdory faktům, která jsou na bile dni, i nadále k tomu, aby o vyvolené dívce pochybovala. Bojuje proti tomu v dlouhou trvajících modlitbách. Těmto modlitbami nedostává se podle všeho vyslyšení. A znovu a znovu vrhá některý rys Bernadettiny povahy nebo nevinné slůvko Marii Terezií do duševních útrap. Byť se i všecko polvrdilo, ona, Marie Terezie, nedovede v hloubi duše pochopit, že tato obyčejná (jak jí připadá), povrchní a v jádře vzpurná povaha byla vyvolena přede všemi ostatními lidmi. V nejtajnějších temnotách její mysli krvácí strašlivá otázka: "Proč ona — proč ne já?"

A druhá mnohem strašnější: "Je má cesta křesťovité vůle cestou pravou, když se ta druhá smí všemi obtížemi neuvědoměle protančit rovnou k nebi?" Dlouhá léta se Marii Terezií daří tuto mučivou rozpolcenost utajit jak před Bernadettou, tak přede všemi ostatními i před vlastním svědomím. Teprve onen vícekrát se opakující sen o pekelné propasti massabielleké roztrhne mhy, které tuto rozpolcenost zastírají. Ona, vtělené sebeovládání, není už sama sebe mocna a žádá na ubohé dívce znamení omilostnění.

Ahle, tohoto znamení se jí dostalo, a ona je v náhlém a zdrcujícím oecvení chápá. Bernadetta má stigma! Je to stigma její smrtelné choroby. Touto chorobou stane se ta, která z příkazu Nejsvětější Panny vyvedla z ního na světlo pramen tisícových uzdravení, protagonistkou všech nemocných světa. Bůh ji tím po všech zázracích, jež skrze ni učinil, dopřál ještě další milosti, milosti utrpení, milosti napodobování Krista. Vauzousovou jímá závrat'. Ležíc na zemi, tiskne suchou tvář do kostnatých rukou.

Ne, pouhou myšlenkou nepochopíš hrůznou krásu, jevíci se na dívce Bernadettě. Lítost a úcta před tajemstvím tiskne Marii Terezií k zemi. Avšak ta, která byla takto vyznamenána, zahálila už zas koleno a maličko se usmívá, jako by se všecko rozumělo samo sebou a jak by jinak být ani nemohlo.

Reholnice Vauzousová ve svém oecvení dělá správnou diagnózu: nádor na Bernadettině koleně nepochází z pomijivé infekce. Je a zůstává znamením smrtelné choroby. Tuberkulóza kosti je jedna z nejzdlouhavějších smrtelných nemocí a jedna z nejbolestivějších. Veliké přestávky zůstávají jen konečnou beznadějností. V obdobích nakažlivosti přidružují se jako kruté komplikace záněty nervů. Utrpení lurdského děvčátka nepotrvá sedm dní — nýbrž přes sedm let. Sedm let je dva tisíce pět set padesát pět dní.

Bernadetta se podává nemocí, tak jako se odjakživa podávala všemu, co jí život přinášel, neumyslně a s celou bytostí. Tak vyhovovala kdysi přání Paní, když žvýkala hořké rostliny, když polykala mokrou hlinu, když se dvakrát za sebou v jeden den odvážila do ivi jámy Peyramalovy. Tak odolávala výslechům, psychiatrickému vyšetřování, zpozdlému vyptávání zvědavců, nadávkám, chvalozpěvům a dotírání. A nyní přijímá stejně přirozeně svou nemoc, aniž se jednkrate neb jediným slůvkem zmíni o tajemství, které pochopila reholnice Vauzousová a které nezůstalo ani jejímu srdci utajeno. Jednou prohodí před Natalii:

"Má nemoc mi byla dána, protože se se mnou nic jiného nedalo dělat . . ."

V těchto usměvavých slovech není ani stopy typické pokory. Nelíhá se nikterak od odpovědi, kterou dala Bernadetta první den představeně Imbertové, když se jí představená ptala, co umí:

"Dohromady nic, paní představená."

Tato odpověď vychází ze vzácné čtnosti — z trpkého střízlivého sebeocenění, která nezakolísá ani pod přízni nebes, ani pod chválou světa. Po celou dobu, co stůně, nezahraje si Bernadetta ani jednou, byť jen na vteřinu, na hrdinku a statečnou trpělkou. Má-li příliš bolesti, nařiká, bduje a prosí o omamující léky. Kdyby onemocnělá reholnice Vauzousová, ta by ani v nejkrutějších bolestech nehlesla, naopak, bledá a ztrnulá, zamlčovala by svou trýzeň, přinášeje ji Bohu v obět'. Ne tak Bernadetta. Té nepřijde na mysl, aby obětovala, čemu se tak jako tak nelze vyhnout. Nešlihá po odměně. Zatajovala svůj strašný nádor jen proto, aby ji neodvolali od její práce. Ted' už nemusí mlčet. A jestliže přece někdy, pokud se jí to daří, zatajuje nařikavé vzdechy, které se jí derou přes rty, dělá to jen ze strachu, aby ji nepřenesli do nemocnice. Chce být doma, jako kdysi její zvěčnělá přítelkyně, sestra Žofie.

Nemoc leží před Bernadettou jako mohutná hora, kterou se musí slabýma rukama prohrabat, aby vůbec kdy dospěla na světlo. Prokopává se jí nesčetnými dny s jaro nezkrusitelností dobrého dělníka, který nepozbývá odvahy. Je tím plně a nepřetržitě zaměstnána. Ležení se stává pro ni brzy uměním; rovněž sezení i každý pohyb na lůžku, dýchání, usínání, procitání. Jako se do

nedávna oddávala celá výlučně svému vyžívání, pěstuje ted' svou nemoc. Nedává najevo netrpělivost. Ani jednou si nepozastane, aby už byl konec. Sestry k velikému podivu poznávají, jak úporně Marie Bernarda lpí na životě, přestože pro ni život znamená už jen mučivou trýzeň. Caries kostí v nohách a v ramenou vyžaduje občas operativních zásahů. K tomu je třeba, aby Bernadettu přenesli do nemocnice. Když se potom zase vrací do mateřského domu, žertuje při vši slabosti a slaví den radosti.

Bernadettina stará síla a dar proměňovat duše uplatňuje se za nemoci více než kdykoliv jindy. Neverské sestry poznávají drahocennost pokladu, jenž jim byl svěřen. Cels Marie Bernardy je komůrkou srdce celého domu, aniž se v ní co zvláštního děje. Jako dřív, tak ani ted' nefekne Bernadetta nikdy jediného slova, které by přesahovalo okruh obyčejného světa a hmatatelné skutečnosti. Z Bernadettiných úst nevycházejí povznášející slova, ani mystické narážky. Zato však se někdy za nejprostší odpovědi tájí zářivý význam, který ostatní vycitíují a postřehují teprve později a vhání sestře Natalii a někdy i matce Imbertové slzy do očí.

V čele těch, které Bernadetta proměnila, je Marie Terezie Vauzousová. Ale její proměna je zas jen dílem sebekázně. Matka Vauzousová, jsouc Bernadettou poražena a vidouc, že její vlastní zarpustile volná cesta k spáse je zavřena, obětjuje tuto cestu, zřekne se jí a usiluje o prostou pokoru, která je jí cizí. Především bere na sebe dcera generála povinnost sloužit ve dne v noci o nomu prostému dítěti z lidu, které má nad ní převahu. Neuprosně strhuje tato panovačná povaha veškeru péči o nemocnou na sebe.

Představená musí často urovnávat spory mezi bývalou novicmistryní a druhou asistentkou Natalii, která se z blízkosti milované Marie Bernardy nechce dát vytlačit. Náleží však k trpké ironii života, že se Bernadetta nikterak necítí št'astna, když ji její učitelka a mistryně s obvyklou neústupností prokazuje jisté služby, že je naopak zaražena a cítí se velmi zahanbena nevhodným zvratem okolností. Také se, přese všechny proměny a obětování, nezbavila starého biče, který na sebe vzal jen novou podobu.

Průběh nemoci je takový, že již v druhém roce není Bernadetta s to hýbat nohama. Ale protože chce být účastna jak sborových modliteb, tak i společného stolování, přenášejí ji do kaple i do refektáře. A zas tu vzplane boj mezi Marií Terezií a Natalií. Tentosvár je matce představeně snadno rozhodnout. Natalie je slaboučká stvoření, kdežto matka Vauzousová, osoba vysoká, by bez námahy přenesla v náručí i tři takové vily, jako je Bernadetta.

Jí je tedy usouzeno, aby Bernadettu brala vícekrát za den do náruči a snažela opatrně se schodů. Oči nemocné hledívají v takové chvíli po každé pláše a vylekaně před sebe.

Sestry už často mluvily mezi sebou o jedné věci, ale žádná se dosud z jakéhosi neurčitěho důvodu neodvážila vyslovit návrh nahlas. Pár neděl vede se Bernadettě mnohem lépe, dokonce přibyla i trochu na váze. Jednou, ke konci oběda, fেকে znenadání matka Imbertová:

"Milé dítě, oč, že jste sama také často pomýšlela na to, co my. Dokud jste však tak těžce trpěla, nedalo se na delší cestu pomýšlet."

"Nevím, o čem mluvíte, paní představená," miní opatrně Bernadetta.

Matka Imbertová se nutí do úsměvu: "Nechtěla byste užít dobrodiní, jehož se vaším prostřednictvím dostalo světu?"

"Co tím chcete říci, paní představená? Já tak těžce chápu." "Ted', když je vám lépe, mohla byste se klidně odvážit cesty do Lurd, sestro."

"Ach ne, matko, to nejde," rychle a poděšeně namítne Bernadetta.

"Proč pak ne, milá dcero?" "Mně by pramen nepomohl, paní představená." Reholnice za stoly se dlouze odmlčí. Konečně se zeptá Natalie:

"Jak to? Proč zrovna vám by nemělo být pomoci . . ."

"Pro mne pramen neteče," trvá Bernadetta na svém.

"Jak pak to víte, milé dítě?" pátrá Vauzousová, upírajíc na nemocnou dlouhý pohled.

"Inu, vím."

"Paní vám to řekla?" ptá se Vauzousová.

"Paní ke mně už dávno nehovoří."

"Dala vám to snad nějakým způsobem pocítit?"

"Ne. Paní se tím už nezabývá."

A dřív než dá řeči jiný směr, doloží ještě: "Vím to a dost."

(Pokračování příště)

Noworul Memorial Chapels

2658 SOUTH CENTRAL PARK AVENUE, CHICAGO, ILL. 60623
TELEFON: 762-2233

Ludvik Nemec:

THE HISTORICAL ECUMENICAL ROLE OF THE GREEK CATHOLICS (UNIATES) AND THEIR SUBSEQUENT PERSECUTION AND LIQUIDATION BY THE COMMUNIST REGIME IN CZECHOSLOVAKIA IN 1949-50.

The historical ecumenical role of the Greek Catholics (Uniates) is clearly seen from its historical perspective (1) revealing the very purpose of their existence. Their allegiance to the Cyrillo-methodian heritage (2) for its ecclesiastically unifying direction (3) in contrast to that of the Photian (4) era determined this role. Furthermore, their use of the Old Slavonic language (5) in their liturgy is an edifying testimonial to their persistence in this ecumenical role. It was also in this spirit that Pope John XXIII published the **Decree on Eastern Catholic Churches** (6) on November 21, 1964, to be considered as a complement to the **Decree on Ecumenism** (7). The Decree has brought most valuable clarifications in several areas concerning the Catholic Eastern churches: 1) it expresses unequivocally the position and rights of Eastern Communities in the Catholic Church and re-establishes privileges and customs which had been abolished in the past; 2) it clearly manifests the hope for a corporate reunion of the Eastern Churches presently not in union with the Church of Rome. This Decree was also opportune and timely for several reasons: 1) because the very existence of the "Uniate" Eastern Catholic Churches has always been considered an obstacle (8) by the Orthodox to any sincere theological confrontation with the Roman Catholic Church; 2) that some Orthodox Churches undermined the importance of the Uniates through a lack of free dialogue in the past, and considered their reunion as an event under pressure (9); others blamed Rome for excessive Latinization (10) once they were absorbed by the Roman Catholic Church. In contrast, the modern Unionistic Congresses at **Velehrad** (1907-1947) (11) actively utilized Greek Catholics (Uniates) as their pattern for ecumenical endeavors with the Orthodox — although not always successfully. The Unionistic zealot, the late **Archbishop Antonin Cyril Stojan** (1851-1923) (12) never had these difficulties, for he rightly recognized all Uniate Churches for their historical endeavors toward unity on the one hand, and on the other, implicitly trusted Rome's motivation to handle

their affairs justly.

The significant position of Greek Catholics (Uniates) in their ecumenical role was also recognized when on December 31, 1980, Pope John II issued his apostolic letter, **Egregiae virtutis** (13) on the centennial anniversary of the famous encyclical of Pope Leo XIII, **Grande Munus**, of September 30, 1880, designating Sts. Cyril and Methodius as co-patrons of Europe in a time when both Churches, Roman Catholic and Orthodox, entered into decisive dialogue. In a spontaneous reflection the present Pope sees the Apostles of the Slavs not only as the restorers of Christian Europe, but mainly as rebuilders of Church Unity. Perhaps the most conspicuous characteristic of the Cyrillomethodian heritage is the unifying spirit, ecclesiastically evident in the unionism of **Velehrad** (14) and nationally apparent in the Slavic solidarity, (15) which always refers to his heritage as its foundation.

The Greek Catholics (Uniates) benefitted greatly from all this, especially those living in the territory of Czechoslovakia, a historical heir to Cyrilomethodian traditions.

All Oriental Christians belonging to the Byzantine-Slavonic rite in northeastern Hungary in the XVIIIth century were called Ruthenians. They comprised Ruthenians in the strict sense as Rusins, Valachians, Rumanians, Serbians, Slavs, and even Germans. The Rusins were by far the most numerous. Geographically they lived in nine or ten compact settlements in 13 counties of Hungary — Maramaris, Bereg, Ugoca, Satu-mare, Ung, Szabolig, Zemplin, Saris, Abanj, Turna, Spis, Borsvod and Gemes. Religiously they were originally Orthodox, practiced the Byzantine rite and formed one eparchy (Diocese), that of Mukacevo. A great religious change occurred on April 24, 1646 in the chapel of a castle in Uzhorod when sixty-three Carpatho-Ruthenian priests united themselves to the Catholic Church. This historical ecclesiastical act was called the Union of Uzhorod. (16) Dating from the beginning of the XVIIIth century, many an attempt to arrive at union had pre-

ceeded this event, and many more would follow, so that by about the year 1733 Union would be generally introduced into the eparchy of Mukacevo, the only one at that time among the Carpatho-Ruthenians. (17) The Union of Uzhorod (18) was very successful in that it was one of the rare examples of complete union of an Oriental Church with Rome.

Numerically also it was one of the most important Church unions made through centuries. Perhaps the following statistics for the year 1930 can illustrate the situation: Population of Subcarpathian Ruthenia, 725,357; Greek Catholics, 359,166; Latin Catholics, 69,262; Orthodox, 112,034; Jews, 102,512; Calvinists, 70,833; other religions, 6,567; no religion, 4,953. (19)

This whole territory of Carpatho-Ruthenia, in the course of its history, exchanged several times the hands of its lords, until it became, after World War I (1914-1918) a part of a newly established Czechoslovak Republic (20) on October 28, 1918, and so remained until World War II (1939-45). In the turmoil of World War II, in 1938 by the Treaty of Vienna, Hungary annexed the southern part of Subcarpathian Ruthenia, which included the cities of Uzhorod and of Mukacevo. The remaining part of the diocese remained in Czechoslovakia and Bishop Dionysius Njaradi administered it from the city of Chust. In March 1939 the Magyars gained control of all Subcarpathian Ruthenia and expelled Bishop Njaradi. A new bishop, Alexander Stojka, was appointed for the diocese, while 47 parishes in the **Slovak Republic** (1939-45) were entrusted to Bishop Gojdic of Presov. After the death of Bishop Stojka (1943), Bishop Nicholas Dudas of Hajdudorog was named Apostolic Administrator because of the gravely unsettled political condition in the region.

On September 8, 1944, Theodore Rouiza (1911-1947) (21) was appointed auxiliary bishop of Mukacevo, and when Bishop Dudas withdrew to his residence in Nyiregyhaza in Hungary, he remained in Uzhorod and became administrator of the diocese. On October 27, 1944, the Soviet Army seized Uzhorod and with it all of Subcarpathian Ruthenia. At that time the religious statistical situation was as follows: Greek Catholics, 461,555; Churches, 459, parishes, 281; Diocesan priests, 354; seminarians, 85; monasteries, 5 with membership of 35; convents, 3 with membership of

50. (22) Politically these regions should have been returned to Czechoslovakia, but because of Soviet demands and a verbal agreement on June 29, 1945, Subcarpathian Ruthenia was annexed to Soviet Ukraine as its province beyond the Carpathians — as Zakarpatska oblast (23) and incorporated (24) into the Soviet Union.

The Ruthenian Church in Subcarpathian Russia provides a poignant example of the suffering borne by the Uniates in the cause of Church union. After the seizure of the country by the Soviet army, it was mainly the Orthodox Bishop Nestor Sideruk (25) who was directly associated with the liquidation of the Greek Catholic Church, first in Galicia, then in Ruthenia after he became Bishop of Uzhorod-Mukacevo on March 20, 1947, following their refusal to renounce union with Rome, and the monastery was given to the Orthodox nuns. On October 27, 1947, the Uniate Bishop Theodore Romza was crushed by a huge military truck, and died from his injuries on November 1, 1947. (26)

The successor to Orthodox Bishop Nestor was Archbishop Makary of Lvov and Ternopil, who completed the liquidation of the Union of Uzhorod. On February 22, 1948, the Greek Catholic Cathedral in Uzhorod was seized and presented to the Orthodox. Officially the liquidation of the Greek Catholic Church was accomplished on August 28, 1949. Feast of the Assumption of the Virgin Mary in the Julian calendar. That afternoon Archbishop Makarij held a conference with his clergy in the church, at which he discoursed on the significance of the Union of Subcarpathian Greek Catholic Church with the Russian Orthodox Church. Then a resolution was passed to send a telegram to Patriarch Alexis and to John, Exarch of the Ukraine and Archbishop of Kiev. (27) It should be noted that no synod had been convoked in Subcarpathia, as had been done in Lvov in 1946 and, as we shall see, was done in Presov in Slovakia. This in itself reveals the forceful nature of the liquidation of Greek Catholics

in Subcarpathian Ukraine, more so since it was done against the will of the Uniate priests, of which only one, Father Ireneus Kondratovic, is known by name to have fallen away before August 28, 1949. The dissolution of the Union of Uzhorod was seen as necessary for the Communists to weaken Catholicism, to shake the faith of the people, and thus more easily to exterminate all religion. It is but too true that in the dissolution of the Union with Rome, the Orthodox Church was the tool of atheistic communism — and this is not too complimentary by any means.

The cruelty of the Bolsheviks against the Church in Ukraine (28) and in Subcarpathian Russia (29) where it became the first target (30) for liquidation, is a matter of record, as is the utilization and manipulation of Orthodoxy by atheistic and materialistic governments for their own ends. It is indeed ironical, but some responsibility rests also upon the Roman Catholic hierarchy who failed to offer protection to the Uniates in time to prevent their liquidation. Had they united their efforts, they no doubt could have offered greater resistance against a common foe. To the everlasting glory of the Ruthenians it must be noted that they maintained an unshakable fidelity to the Catholic Faith under the most adverse circumstances and demonstrated an unequalled heroism for the sake of the Faith. The evidence of their historical witness to the Word and Sacrament is so telling that their contribution to union must be seen as outstanding pioneer work in ecumenical endeavors.

It is hoped that the great sacrifices of centuries past will elicit an expression of appreciation from Rome and be abundantly rewarded by God's blessing. The heroic efforts of Metropolitan Andrew Szeptycky, (31) the suffering of Cardinal Joseph Slipyj, Archbishop of Lvov, the sacrifice of the last Ruthenian Bishop Theodore George Romzha (32) and the saintly resignation of Bishop Paul Gojdic (33) of Presov, together with all the martyred bishops of the Uk-

(Continued on Page 16)

599-1372

ROZPOČTY ZDARMA

Independent Glass Service

VEŠKERÉ SKLENÁRSKÉ PRÁCE

KOVOVÁ DVOJITÁ OKNA (STORM WINDOWS)
PLEXIGLASS — ZRCADLA

8014 SOUTH NATCHEZ AVENUE

BURBANK, ILLINOIS 60458

WILLIAM KRÁTKÝ

ovrouský vyrobený sklenář u dědy a otce v Československu

VOICE OF THE NATION

THE HISTORICAL ECUMENICAL ROLE OF (UNIATES)

(Continued from Page 15)

rairie set a real seal on their authentic response to Christ's prayer, "that all may be one".

The Russian Orthodox Church, following the expanding course of the Soviet Union, extended her jurisdiction over these occupied territories. Thus in May of 1946, Alexis, Patriarch of Moscow, sent into Czechoslovakia the Russian Bishop Yellevferij (Eleutherius) of Prague became an important personality in public life. He appeared at all State manifestations and celebrations and was frequently mentioned in the Communist press.

After the coup d'etat (34) of

the Communists on February 25, 1948, carried out against the will of a great majority of the nation, and against the protests of the United States, Great Britain and France, the Orthodox Metropolitan Yellevferij (Eleutherius) of Prague became an important personality in public life. He appeared at all State manifestations and celebrations and was frequently mentioned in the Communist press.

At that time there were in Czechoslovakia about 30,000 Orthodox, of whom some 10,000 were Czechs who had transferred to the Orthodox Church in the last century while emigrated in Volynia (Soviet Ukraine) and who were repatriated in 1947.

Under the personal direction of Eleutherius the Orthodox initiated a system of propaganda that reached as far as eastern Slovakia. The public authorities everywhere deferred to Eleutherius as to a Russian citizen and followed his every lead. Orthodoxy was considered the religion of "the great Russian nation, which had brought us freedom", while the Greek Catholics were stigmatized as being "allies of the western powers and enemies of the nation". Especially among Ruthenian Greek Catholics of northern Zemplin and Saris was the Orthodox offensive felt. Orthodoxy posed there as the symbol of Russian culture which by many Ruthenians is considered the same as their own, while Catholicism was represented as the mark of western culture.

More than once the Greek Catholic Bishop Gajdic of Presov was molested and interrogated, the charge being that he had received aid from Rome, that he had sent several priests to the Ukraine during the war, and that after the war he had given shelter to Ukrainian priests and laymen who had fled to the West before the advancing Soviet army. The Orthodox Church meanwhile was hailed as the "people's church, which positively supports the popular-democratic (communist) government;" the Greek Catholic Church, on the other hand, was presented as "the enemy of the people".

Especially after the Communist seizure of power in February, 1948, attacks on the

Greek Catholics were intensified. Two new Orthodox bishops were appointed in 1949: Cestmir Kraemar for Olomouc and Alexis Dechtereov for Presov. The latter was a Russian, who had but recently returned to Russia from Egypt. A special delegation was sent from Russia to attend the consecration of the two bishops; at its head was Nicholas, Metropolitan of Krutice and Kolomna. Cestmir Kraemar was consecrated February 5, 1950 in Olomouc and Alexis Dechtereov on February 12 in Presov. In Presov at that very time the Orthodox church of Alexander Nevsky was being built with public funds. The Orthodox, therefore, requested the use of the Greek Catholic cathedral, but Bishop Paul Gajdic refused and the consecration took place in their own partially completed building. The Metropolitan Nicholas took this occasion to visit Kosice and other cities. Wherever he went he glorified "Soviet peace". (35)

The forced dissolution of the Union, April 28, 1950, was the result of the well-planned policies of the Communist authorities.

After his consecration, Bishop Alexis Dechtereov at once started preparations for the liquidation of the Greek Catholic Church. His chief collaborator in this enterprise was the Ukrainian National Council as the representative of the Ukrainians-Ruthenians in northern Slovakia. In March 1950, representatives of the Orthodox Church and the Ukrainian National Council met government agents in secret session in Ruzbachy near Podolinec. Plans were laid for the liquidation. A central committee for the "return to Orthodoxy" was set up; its members were, besides Orthodox clergymen, P. Babej and V. Kapisovský of the Slovak National Council, and A.M. Rudlovacik. Vice-president of the Ukrainian National Council, and others. Their task was to assist local and district committees in their efforts to make it possible for the entire Greek-Catholic population to transfer "voluntarily" to the Orthodox faith. (36) Local communist agents, accompanied by gendarmes, mobilized the Greek Catholic inhabitants for an alleged peace rally in Presov. In some places, they forced people into three buses along the roads,

Looking Ahead

by
Dr. George S. Benson
President

NATIONAL EDUCATION PROGRAM
Oklahoma City, Oklahoma

RIGHT PRINCIPLES OF TAXATION

The economy of the United States is made up of approximately 15 million businesses, most of which are small, some only "mom and pop" operations. Every one of them was created to make a profit, and each can remain in business only as long as it earns a profit.

Profit is the margin which hopefully remains after all the costs of production and sales are paid. As a matter of fact, it is itself a cost of production. It is the cost of providing the tools, whether the relatively simple tools of a saddlemaker or the complex tools of a steel mill or auto manufacturer.

But when governments, in order to pay for services, seize part of this profit margin, they reduce the incentive for businessmen to take the risks and put out the extra effort necessary to create, and that jeopardizes jobs.

Said Francis A. Truslow, President of the New York Curb Exchange in a speech over thirty years ago, "...taxation is a result and not a cause. Governments do not tax in order to store up resources. They tax to pay expenses. Strong currents of taxation which threaten our freedom are not necessarily our most dangerous enemies. The extravagances and ill-considered expenses of government should receive first consideration. We should fear taxation and attack the spending which generates it."

Chief Justice John Marshall, in his famous Supreme Court opinion in McCulloch

v. Maryland in 1819, clearly understood the danger of excessive taxation, as he wrote: "That the power to tax involves the power to destroy; that the power to destroy may defeat and render useless the power to create..."

The basis for economic growth is capital — tools with which to create and produce. The more of the people's earnings left in their hands, the more they can save. The more they can save, the greater can be capital accumulation — investment. The greater the investment, the greater productive capacity, and the more jobs, newer and better products and lower prices.

One of America's foremost conservative historians, Clarence B. Carson, Ph.D., laid down some principles for limiting taxation, thereby limiting government spending and controlling government. We commend the results of his scholarship and wisdom for your consideration.

1. A uniform rate should apply to all taxes regardless of type. This is the only fair method of taxation and eliminates the tendency to redistribute wealth which is generated by envy.

2. Taxes should only be levied to raise revenue, never to control or regulate. Such taxes are an abuse of governmental power.

3. Taxes should be raised only for the limited governmental functions of keeping the peace: protecting life, liberty and property, and related purposes.

Obviously, we are not following such principles. We are taxing in exactly the opposite manner, and we are suffering the consequences of unjust taxation, income redistribution, runaway government spending and over-extended governmental power.

We have a long way to go. Let's get with it!

Cleveland's News

St. Joseph Society # 156 Czech Catholic Union will celebrate the 85th Anniversary of its founding with a Mass of Thanksgiving at 5:00 P.M. at Our Lady of Lourdes Church Hamm Avenue and East 55th Street on Saturday November 10, 1984. This will be followed by a Dinner-Dance at Czech Karlin Hall 5304 Fleet Avenue at 6:00 P.M. Czech-Style Duck or Pork and Dumplings will be on the menu catered by Augustina Douda. Emil Hronek and the Karlin Brass Band will provide the music. Guests of honor will be national president Anna Veverka and national secretary Elsie Filous.

Fifty-Year membership pins will be presented to Anthony Plantner, Fred Rumprik, George Sadlo, Leonard Simce, William Sindelar, Clarence Toman, Edward Triska, Michael Vohnout, Charles Becka, Pyamond Chapek, Walter Chapek, James Kostohryz, Clarence Mack, George Perk, Edward Piskac and George Vohnout.

President of the Lodge is James Kocian. The lodge was founded on the site of the present Our Lady of Lourdes rectory Hamm Avenue and East 53rd Street in the "Žižkov" area of Cleveland.

Entertainment Chairman Joseph Kocab may be reached for details @ 883-4760.

MINARIK'S BAKERY

FINEST CZECH PASTRIES AND COOKIES
WE SPECIALIZE IN
PARTY AND WEDDING CAKES

Možno
objednat
telefonem:
laskavě
a rychle
obstouha český
i anglicky

- Všechny pečutské a cukrářské výrobky
- Evropské speciality
- "Special Homemade" cukroví
- Velmi chutné máslové housky a štrůdl

5832 W. Cermak Rd, Cicero, Ill. 60650
OLympic 2-2854